

ІВ. БАРЧУК

Свята Тройця  
і  
"Свідки Єгови"

1956

ТОРОНТО — ВІННІПЕГ

МК

Библиотека  
церкви "Благовест".

Пожалуйста  
верните по прочтении

СВЯТА ТРОЙЦЯ

I

"СВІДКИ ЄГОВИ"



**Видавництво “Дорога Правди” ч. 7**

---

**ІВ. БАРЧУК**

**Свята Тройця  
і  
“Свідки Єгови”**

**Накладом  
Видавництва “Дорога Правди”**

---

**Торонто — 1956 — Вінніпег**

Друковано 3000 примірників

Наклад 2.000 прим. 1991

---

Printed by

The Christian Press, Ltd., Winnipeg, Can.

## **ПЕРЕДМОВА**

Праця проповідника Івана Барчука “Свята Тройця і “Свідки Єгови” свого часу друкувалася на сторінках євангельсько-баптистського часопису “Християнський Вісник”. Редакція згаданого часопису отримувала багато листів від своїх читачів з проханням видати цю працю окремою книжкою.

Виконуючи прохання читачів, наше Видавництво “Дорога Правди” видає цю книжку. Воно глибоко вірить, що все наше братство належно її привітає, допоможе в її розповсюдженні, а тим самим допоможе своєму Видавництву “Дорога Правди” в його важливій праці видавання і розповсюдження української євангельської літератури.

Торонто, серпень 1956 р.

**Християнське Видавництво  
“Дорога Правди”**



## ВСТУП

Колись довелося мені зустрінутися з т. зв. "свідками Єгови" та чути їхні кпини, що, ніби, всі інші християни вірять у трьох богів; я не мав повного уявлення про те, як вони вдійсності відносяться до Христа та до Святого Духа. Аж, ось, недавно довелося прочитати їхню книжку під назвою "Правда вас визволить". При читанні тієї книжки я просто жахнувся, побачивши, яку страшну отрую розсівають оті нещасні "свідки" через свою літературу.

У згаданій книжці багато безглаздої фантазії та перекручень Слова Божого, але найстрашніше те, що вони цілком відкидають божественність Ісуса Христа та Святого Духа. Про Христа вони навчають, що Він перед Своїм втіленням був архангелом Михаїлом, а коли народився, то втратив навіть ангольську гідність і став звичайною людиною. При тому треба також зазначити, що єговісти навчають, ніби то Христос був таким же Сином Божим, як Люцифер, що стався потім сатаною. Вони ясно

кажуть, що Бог мав двох синів, хоча Писання навчає, що Христос є “однороджений” (Ів. 3: 16) і як Такий, не міг мати такого брата, як сатана. Про Духа Святого вони навчають, що Він є просто силою Божою чи Божою енергією.

Добре, що ці сучасні саддукеї хоча вірять у Бога Отця. Тому не має потреби доказувати, що Бог існує, але на цьому місці мусимо сказати, що Христос, наш любий Спаситель, є також Богом, як рівної Дух Святий є Богом, а тому наука про Триєдного Бога основана на Біблії.

Не будемо вияснювати історичного походження тих “свідків”, але для орієнтації скажемо, що ту секти заснував Кароль Русセル в 1870 році і спочатку вона називалася “Дослідники Святого Письма”. Люди ж називали їх просто “Русселітами”, від їхнього основоположника. Допіро в 1931 році провідники цієї секти змінили свою назву на “Свідки Єгови”, опираючись на словах пророка Ісаї (43: 10-12), де Господь називає єврейський народ Своїми свідками. Самі вони до цього признаються у згаданій книжці на ст. 336, де дослівно написано так: “власні уста Бога дали

їм це нове імення, яке вони й прийняли в 1931 році”.

Варто над цим задуматися. Господь назвав єврейський народ Своїми свідками за 700 літ до народження Ісуса Христа. Прийшов на землю Син Божий і Він не називав Своїх учеників “свідками Єгови”, а називав їх “Своїми свідками” (Д. А. 1: 8). Апостоли пішли на проповідь, навернули тисячі погані юдеїв на християнство, але вони себе не називали “свідками Єгови”, і віруючі того часу почали називатися тільки “християнами” (Д. А. 11: 26). Навіть сам Руссель, якого його послідовники називають “съомим анголом”, не додумався, щоб назвати своїх послідовників таким великим ім’ям. Цілих 19 віків віруючі в Христа не знали цієї назви, аж допіро в 1931 році винайшли її собі сучасні русселіти.

Але неходить нам про назву. Відомо ж, що в різних віках та в різних краях, по-різному називали віруючих у Христа. Але ходить нам про самих визнавців та їх науку. Тому, прочитавши згадану книжку, я глибоко переконався, що русселіти не є правдивими свідками Єгови чи Христа, а є звичайними саддукеями, цебто попросту модерністами.

## I.

### ХРИСТОС — ПРАВДИВИЙ БОГ.

Починаючи від апостолів, напротягом всіх віків, невизнавання Христа за Бога, вважалося за найбільшу єресь. І це зовсім правильно. Бо якщо Христос не є Богом, тоді й діла Його не божественні, а тоді ми не можемо мати жодного запевнення щодо нашого викуплення і спасіння. І дійсно, в книжці цих “свідків” нічого нема про відкуплення і спасіння, а навпаки, на ст. 277 є згадка, що спасіння людства — це річ другорядна. Ось як дослівно бренять ці слова: “Спасіння людства було другорядним в порівнянні з ділом свідкування про оправдання імення Бога-Єгови”.

Сама думка цих слів нерозумна й нелогічна. Навіщо ж оправдувати імення Боже? І чи ж хтось виступає проти імення Божого, або його заперечує? Адже ж імення “Єгова” визначає — Сущий, Існуючий (2 Мойс. 3: 14). То хто ж з віруючих у Бога заперечує, що Він — Сущий? Тому й нелогічно й нерозумно оправдувати те, чого ніхто не заперечує.

Але нас, в данному випадку, ці-

кавить більше діло спасіння. Єговісти пишуть, що спасіння людства було другорядне, але не так говорити про Себе Сам Спаситель. Ось, в Євангелії Луки 19: 10 записані такі Христові слова: "Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло". Отже, Христос прийшов спасти те, що загинуло, а не оправдувати Боже ймення. В Єв. Івана 3: 16-17 написано так: "Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого однороджено-го, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Сина Свого на світ, щоб Він світ осудив, але щоб через Нього світ спасся".

Знову ж сама мета приходу на землю Христа, це — щоб світ через Нього спасся. Такими думками переповнене все Святе Писання, а вони показують нам, що в приході Христа на землю була тільки одна мета, — спасти людство від смерті. А спасти світ міг тільки Бог, а не людина чи навіть ангол.

Про це виразно читаємо в Пс. 62: 3 такі слова: "Тільки Він моя скеля й спасіння моє". Треба звернути увагу на слова: "Тільки Він... спасіння моє". Це ж ясно, що іншого спасіння нема.

У пророка Ісаїї 43: 11 сказано:

“Я, Я — Господь, та й нема спасителя крім Мене”. Тут ясно бачимо, що крім Господа, іншого спасителя нема. Отже, Христос не міг би бути Спасителем, коли б Він не був Богом. Та сама думка повторюється ще в Іс. 45: 21: “Бога справедливішого й спасаючого нема, крім Мене”. На підставі цих слів не може бути вже ясніше, що спасти може тільки Бог.

Більше того, бо, ніби на підтвердження цієї думки, є й написано про людей в Пс. 146: 3 таке: “Не надійтесь на людського сина, що в ньому спасіння нема”.

З наведених текстів ясно бачимо, що коли Христос не Бог, а тільки людина, то Він і не Спаситель, бо Спасителем є тільки Бог. Тому то й наука “свідків Єгови” є науковою єретицькою, науковою, що перекручує й фальшує Слово Боже. Бо, деградуючи Христа з Його Божества і знижуючи Його до рівня людини, єговісти позбавляють людство Спасителя. Навіть про смерть Христа вони пишуть фальшиво. В своїй книжці “Правда вас визволить”, ст. 22-23 вони пишуть таке: “Ісус залишився вірний слову, яке Він проповідував, бо воно містило в собі правду. Накінець релігійни-

ки арештували Його, ув'язнили, знущались над Ним, фальшиво обвинувачували Його і, нажінець, прибили Його до дерева на смерть. Він помер, як вільна людина. Він помер тому, що не вжив для Своєї оборони сили, яку Він мав. Він підкорився смерті тільки тому, що знов, що смерть Його принесе краще добро, ніж боротьба за дальнє життя в тілі. Він помер ще й тому, що інтереси правди, які торкалися Його Самого і Його Отця принесуть далеко більше добро через невинне перетерпіння смерти, ніж продовження життя на землі, як людини”.

Як бачимо, що в цих словах, які мають пояснити причину смерти Христа, нема ані найменшої долі правди. Взагалі ж, з цієї єговістичної “філософії” важко збегнути, завіщо, властиво, Христос умер. Але придивляючись добре, можна, однак, зауважити аж три причини Христової смерти.

1. Христос умер поперше тому, що не боронився. “Не вжив для Своєї оборони сили, яку Він мав”.

2. Подруге тому, “що знов, що смерть Його принесе (якесь) краще добро”, ніж життя в тілі.

3. Потретє, Він умер за Свої й Отцеві інтереси.

Ані одним словом не згадують, єговісти про правдиву причину смерти Ісуса Христа. А між тим, Сам Спаситель в Євангелії подає ясну причину Своєї смерті. Ось читаемо в Єв. Іvana таке: "Власне життя Я за вівці кладу. Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, й маю владу прийняти його знову" (Ів. 10: 17-18).

Отже, Христос, як добрий Пастир, умер за овець Своїх, а не за Свої інтереси, при тому, вмер цілком добровільно. Далі, читаючи про вечерю Господню в Луки 22: 19-20, на якій Христос, кажучи, про віддачу Самого Себе на смерть, знаходимо такі слова: "Це тіло Моє, що за вас віддається... Оця чаша — Новий Заповіт в Моїй крові, що за вас проливається". Із цих слів ми також бачимо, що Христос умер за наші інтереси, а не за Свої. Умер Він за наші гріхи, щоб викупити нас Своєю смертю. Це так само розуміли апостоли, бо апостол Павло пише: "Бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений" (1 Кор. 5: 7). Отже, не за Себе, не за інтереси Отця, не за інтереси правди, а за нас віддав Себе на жертву Христос.

Далі читаемо в 1 Кор. 15: 3 такі слова: “Христос був умер ради наших гріхів за Писанням”. Ці слова важливі для нас тому, що вони не тільки підтверджують ту саму думку, що Христос умер за наші гріхи, але апостол підкреслює, що це сталося “за Писанням”. Бо єговісти, в своїй зарозуміlostі, часто приписують нам, що ми не знаємо Писання, а опираємося тільки на деяких віршах, які вибираємо з ціlostі. Але апостол Павло Писання знат, а тому ми й посилаємося на його слова. А він стверджує, що така наука, що Христос умер за наші гріхи, є науковою згідною з Писанням. З цього ясно бачимо фальш єговістів, що, ніби, спасіння людства було у Христа другорядною справою, а вмер Він за якесь нам невідоме добро та за “інтереси правди, що торкалися Його Самого і Його Отця”. Ні, Христос умер не за ті, якісь неясні Свої інтереси, про які навіть єговісти нічого певного не знають, а вмер за справи щілком ясні, які виразно написані в Слові Божому. Ось, наприклад, в 2 Кор. 5: 15 читаємо: “А вмер Він за всіх”. Цебто за всіх людей, за інтереси людства, щоб спасти світ від гріха і

загибелі. В Гал. 1: 3-4 сказано: "Ласка вам і спокій від Бога Отця нашого й Господа Ісуса Христа, що за наші гріхи дав Себе Самого". В яке б місце Слова Божого ми б не подивилися, де говориться про жертву Христа, скрізь ми знайдемо ту саму думку, що Христос умер за наші гріхи.

Так само розумів смерть Ісуса Христа апостол Петро, коли писав: "Бо й Христос постраждав був за нас" (1 Петра 2: 21), або "Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи" (1 Петр. 3: 18).

Навіть пророки, що пророкували про Христа за сотки літ перед Його народженням, подавали ту саму причину Христової смерті, що й апостоли. Пророк Ісаїя каже: "Він же поранений був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші; це кара за ввесь наш світ упала на Нього й ми Його ранами уздоровлені" (Іс. 53: 4-6).

Нема можливості наводити всі тексти зо Слова Божого, де підкреслюється та сама думка, що Христос умер за людство, прийнявши кару за наші гріхи, щоб нас звільнити від кари і спасти від загину. Такими думками сповнена вся Євангелія, в якій, натомість,

нема ані одної думки, подібної до науки єговістів, які ми навели з їх книжки. Чому ж вони замовчують і затемнюють правдиву причину Христової смерті? Безперечно, що тільки тому, щоб відвести людей від правдивої дороги спасіння.

В наведеній вище цитаті з книжки єговістів, Христос названий тільки людиною. Про це є згадка в багатьох місцях цієї книжки. На сторінці 126 читаємо таке: “Одинокі люди, за народження яких Єгова приймає на Себе відповіальність, є ті одиниці, в народженні яких Він Сам чудотворною силою Своєю керував провидінням, щоб вони могли бути Його особливими слугами. Між ними є Ісаак, Самсон, Самуїл, Єремія, Іван Христитель і Ісус”.

Тож, бачимо, що для єговістів, Ісус Христос є тільки один із шести постатей, тут названих. Дивно, що вони сюди не зарахували Русселя, як сьому одиницю. Тож вони й про Русселя показують пророчства і називають його “сьомим анголом”, тому й він повинен був би бути в числі тих особливих слуг Божих. Але, як видно, не вистачало в них відваги цього розпушника, який зраджував свою

дружину, зараховувати до тих дійсно Божих вибранців.

Отже, Христос для єговістів, це — тільки людина. Вони це підтверджують їх тим, що намагаються доказати, що Христос був смертний. Про це пишуть вони в своїй книжці на сторінках 47 і 270. Ось їх “аргументи”: “Всемогутній Бог не може вмерти, але Ісус міг і домер, тому Він не міг бути Богом Отцем, а був лише смертним Сином Божим”.

З певністю можна сказати, що цим новітнім саддукеям важко зrozуміти, що крім життя в тілі, існує життя духа, цілком незалежне від тіла. Адже ж вірють вони, що Бог є Дух, що анголи є духи, що навіть сатана є духом і то грішим духом, а все ж таки живе і діє ось уже багато тисяч років.

Самі ж єговісти в своїй книжці на сторінці 52 пишуть, що Христос був арханголом Михаїлом, а на сторінці 55 пишуть, що Єгова, разом з Христом, створив Собі ще й другого сина — Люцифера, що стався потім сатаною. І тепер виходить так, що Люцифер згрішив і живе так як би був безсмертний, а Михаїл не згрішив, але умер, бо, мовляв, був смертний. І де ж логіка та

послідовність? Якщо міг Михаїл жити в дусі до створення світу, міг жити до свого народження, то яким чином той бессмертний дух Михаїла стався, нараз, смертним, коли взяв на себе людське тіло? Адже ж “заплата за гріх—смерть”. Але Михаїл не вчинив гріха ні перед народженням ні після народження. То завіщо ж він умер?

Зробивши Христа, хоч і не звичайною, але, однак, смертною людиною, єговісти попали в велику суперечність зо Словом Божим, яке навчає, що Христос є Творцем усього існуючого, а Сам був ще перед заложенням світу. Вони намагаються це пояснити на ст. 46: “В зачатті чи появленні того Сина до життя, Єгова був єдиним Творцем без жодної іншої допомоги. Тому Його першим живим творивом був “однороджений Син Божий”.

І тут єговісти сильно заплуталися в своїх міркуваннях. Тож написано ясно, що нічого не повстало без Христа (Ів. 1: 3), а вони пишуть, що Єгова був єдиним Творцем і що Христос був першим створінням тільки з живих створінь, а це визначає, що мертві речі могли бути створені ще перед створін-

ням Христа. На сторінці 46 вони пишуть, що Христос був першим живим творивом, а на ст. 55 — що разом з Христом був створений і Люцифер. Коли ж Христос і Люцифер були створені разом, то обидва вони були перші. Потім, говорячи про створіння Христа, вони тамже називають Його “однородженим”. Як же ж можна назвати Христа однородженим, якщо “разом” з Ним був створений другий такий само Божий син — Люцифер? При тім, чи не розуміють єговісти, що бути створеним і народженим не є те саме? У Св. Писанні абсолютно до всього існуючого вжите слово “Бог створив”, але про Христа сказано, що Його Бог породив. Тому Христос не є створінням. Ми творимо різні речі, але родимо завжди подібних до себе. Про жодне своє твориво ми не можемо буквально сказати: “це наші діти”; лише про тих, кого ми породили, ми кажемо, що то наші діти. Так і у Бога. Єдиним правдивим Божим Сином, одноістотним з Отцем і рівним з Ним, є тільки Христос, бо Він народжений від Отца, а не створений тільки Отцем.

З цього ясно видно, що коли

людина, замість покірливо вірити Богові на слово, починає мудрувати своїм тілесним розумом, то перестане бачити навіть те, що цілком ясне. Бо коли б єговісти не були засліплени, то вони б побачили, що цілий перший розділ в листі до Євреїв заперечує їхню безглуздість науку;; ніби, Христос — ангол. Там не тільки показано, що Христос не ангол (Євр. 1: 14), але, навпаки, сказано, що Він Бог (Євр. 1: 8-9) і Творець (Євр. 1: 2, 10), і що всі анголи то тільки Його слуги, які поклоняються Йому (Євр. 1: 6-7). Тому, ясно, що Христос не тільки не є “першим живим творивом”, а навпаки, є Творцем усього існуючого видимого і невидимого.

Єговісти, давши Христові гідність ангола перед народженням, відбирають від Нього ту гідність після народження. Опираючись на листі до Фил. 2: 6, де написано: “Він, бувши в Божій подобі, не вважав за грабунок бути Богові рівним”, і вони пояснюють, що Христос, мовляв, не допустився грабунку, щоб узяти Собі Божеську гідність. “Тому то, — кажуть вони, — що Христос всяку гідність з Себе зложив, тому Він і народився тільки як людина”. Далі, в

своїй книжці на ст. 274-275 вони подають таку науку: "І допіро, коли при хрещенні, зйшов на Христа Дух Святий, тоді Він став Сином Божим, щебто тоді Бог Його зродив Духом Своїм і дав Йому право духовного життя в небі. Тоді Ісус став "новим створінням".

Треба добре приглянутися до цих єговістичних висновків, щоб побачити, як хитро вони перекручують Слово Боже, подаючи цілком навпаки його зміст. Тож в листі до Филип'ян 2: 6 написано власне цілком ясно, що Христос "не вважав за грабунок бути Богові рівним", а безперечно вважав це за Своє законне право. Тому то Христос так діяв і так говорив, як рівний Богові. Так Його і розуміли ті, що Його слухали. Про це читаємо в Євангелії від Івана 5: 18: "І тому то юдеї ще більше намагалися вбити Його, що не тільки суботу порушував Він, але й Бога Отцем Своїм звав, тим роблячись Богові рівним". І цей юдейський висновок цілком правильний, бо ж син в дослівному значенні слова, є цілком рівний з отцем. А навіть дуже часто буває в житті земному, що син значно перевищує своїх батьків. Тому, коли Христос ска-

зав: "Я й Отець — Ми одне" (Ів. 10: 30), то євреї зрозуміли цілком правильно, що Христос робить Себе рівним Богові. Розуміється, що тодішні євреї, подібно сьогоднішнім єговістам, вважали подібні заяви Христа за грабунок та за богозневагу й намагалися за те побити Христа камінням, кажучи: "Ти, бувши людиною, за Бога Себе видаєш" (Ів. 10: 31-33).

Отже, Христос мав право бути рівним Богові і це Він не вважав за грабунок. Ніхто й ніколи не відбирав у Христа Його Божеської гідності. Якщо ж Він, задля спасіння людства, Сам добровільно умалив Себе, ставши подібним до людини, то це Його не тільки не понизило, а ще більше підвищило (Марка 10: 43-44; Філ. 2: 9-10). Бо хто сам себе понижує, той гідності своєї не втрачає.

Також, говорячи про народження Христа від Духа Святого при хрещенні, єговісти, очевидно, забувають, що таке народження потрібне тільки для грішників, щоб обновити їхню грішну природу (Тит. 3: 3-6) й зробити їх "новим творивом у Христі" (2 Кор. 5: 17). А Христос не був грішником, ніколи від Своого Отця не відпадав,

нує". Наприклад, читаємо в Єфес. 1: 4, що коли ще світ не існував, то ми вже були вибрані в Христі Ісусі для спасіння і святого життя. З цього бачимо, що Бог не діяв припадково, а за докладним планом. І коли ще нічого не було створене, Бог уже бачив бунт сатани і упадок людей, і вже упланував спасіння людства і навіть наперед вже вибрал у Христі тих, що те спасіння приймуть. Треба добре запам'ятати, що увесь цей план усього створіння і план спасіння містилися в Христі ще перед створінням світа. А єговісти навчають, що Христос був створений першим з живих істот; а перед створенням Христа Єгова Сам творив, скажім, мертву природу. Як же тоді Єгова міг планувати все в Христі без Самого Христа і як Він міг назначати Христа Спасителем людства, не заручившись Його згодою? І як після того можна сказати, що "нічого не повстало без Нього"?

Ні, єговісти помиляються і фальшиво навчають, ніби Христос був створений. Христос був у славі Отця ще перед створенням світу (Ів. 17: 5).

"Але, — питаютъ єговісти, — чому ж написано в Об'явленні 3: 14,

що Христос є початок Божого творива?"

Тому, що все Боже твориво отримало початок від Нього, бо ж нічого не повстало без Нього. Але це цілком не означає, що Христос, даючи початок усьому існуючому, дав його також Собі Самому. Він Сам є Причина всіх причин.

"Гаразд, — кажуть єговісти, — але ж Христос є лише Син, а не Отець і як такий, мусів же Він колись народитись, а це означає, що Він має початок".

Так міркувати можуть тільки люди, які, в своїй сліпоті, не бачать багато явищ, які хоча й повстають з інших явищ, є, однак, одвічними зо своїми "батьками".

Так є з Богом Отцем і з Богом Сином. Хоча Син і походить від Отця, є вони обидва одвічними, цебто є обидва безначальні.

Попробуємо проаналізувати деякі одновічні явища, до яких порівнює Слово Боже Сина Божого. В Прип. 8 розд. названо Христа "Премудрістю Божою". І, ось та Премудрість каже про Себе таке:

"Господь мав Мене перед розпочатком доріг Своїх, перш ніж що сотворив, з правіків. Од вічності Мене Він помазав, від почину, пе-

“ред настанням землі... Як розпрос-тирав Він небо, була Я там... Тоді була Я при Ньому строїтелькою...”  
І ця предвічна творча Премудрість каже ще й таке про Себе: “Я родилась, як ще не було безодень...”

Отже, згідно з логікою єзовіс-тів, коли ця Премудрість родилась, то це означало б, що колись Пре-мудrosti у Бога не було. А це ж був би абсурд. І ніяк не можна припустити, що Бог зродив Пре-мудрість — Сина Свого, перед тим неіснуючу, щебто, що Бог був пе-ред тим без Премудrosti.

Слово “родилась” треба розуміти як “виявилась”. Уявім собі, що був колись час, коли ще нічого не існувало, ніякого творива не було. Тоді не можна було знати, чи є й Сам Творець. Але в твориві Бог виявив Себе, чи, так би мови-ти, породив Сам Себе. Так і Божа Премудрість родилась чи почала діяти. Але Бог від вічности мав у Собі творчу Премудрість. Тому, Отець ніколи ні в один мент Сво-го буття, не міг існувати, не зрод-жуючи Премудrosti. Отець не тільки вічно зроджував Премуд-рість, але й не перестав її зроджу-вати. Тому то навіть про тілесно на рожденого Христа написано, що

Він "в лоні Отця" (Ів. 1: 18). А коли хто є ще в лоні Отця, то виходить, що він ще не народжений. Але Христос був народжений, а одночасно перебував у лоні Отця, як Премудрість Божа.

Чи ж не ясно з цих міркувань, що так як не можна уявити собі Бога без Премудrosti, так не можна уявити Отця без Сина, бо ж Син Божий це ж і є та творча Премудрість Божа, що була будівничою всього існуючого.

Далі, в Євр. 1: 3 про Христа написано, що "Він був сяєвом слави та образом істоти Божої".

Приглянемось і до цих порівнянь. Чи можна було б уявити собі сонце без сяєва, або хоч припустити, що сонце існувало від віків, а сяєво з'явилось допіро пізніше? Ні, такі припущення не можуть повстати в нормальній людині. Всі ж знають, що в ту саму хвилину, коли з'являється світло, воно негайно випромінює й сяєво. Тому світло і сяєво одновічні і одне без одного існувати не можуть. Однак, не сяєво зроджує світло, а світло зроджує сяєво; значить світло є отцем, а сяєво — сином.

Так Бог є світлом, а Син Божий — сяєвом слави Його. Тому, хоч і

до старої грішної людської природи не приєднувався, то чому Він мав би народжуватися від Духа Святого і ставати новим творивом? Єговісти, мабуть, не взяли до уваги, що навіть тіло Христове було народжене від Святого Духа (Лук. 1: 35), а Його Божеський творчий Дух перебував вічно. Тому Христос не стався Божим Сином під час хрещення, а був ним навіть до народження, був ним в народженні і залишився ним після народження. Завжди Він був рівний з Богом і ніколи Він не був тільки людиною, а був Боголюдиною.

Переходячи тепер до перегляду таких місць зо Слова Божого, які ясно показують, що Христос є правдивий Бог, ми мусимо підкреслити, що єговісти, не признаючи Христа за Бога, є безбожниками. Стверджуємо також, що вони не є "свідками Єфови", бо Єгова ніколи не свідчив проти Христа. Єгова і Христос — одне, про що буде мова далі. Наука єговістів не євангельська, хоча й операє євангельськими текстами. Це антихристиянська отруя, проти якої всі християни повинні боротися.

Отже, ким був Христос перед

втіленням? Чи був Він арханголом Михаїлом, як навчають єговісти? Ні, не міг Він бути арханголом, бо всі архангили і взагалі всі сили небесні: престоли; держави, влади, Ним були створені, як написано в Кол. 1: 16-17. Христом також були створені віки, як читаємо в Євр. 1: 3, тому й пророк називає Його “Отцем вічності” (Іс. 9: 6). А в Євангелії Івана 1: 3 написано, що “усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього”.

Якщо “нічого не повстало без Нього”, то як Він Сам міг повстати без себе, якщо Він є тільки створінням, як твердять єговісти? Тоді слова: “нічого не повстало без Нього”, були б неправдиві, якщо Він Сам, Творець усього існуючого, повстав би без Себе. Бо ж Він, як Творець усього, є більший від усього, що повстало через Нього. В Ньому, у Христі, містилося все, то як же можна було б порівняти Його до “нічого”. Навпаки, коли б Христос, як Творець усього, Сам був створений, то тоді не тільки не можна було б сказати: “нічого не повстало без Нього”, а треба було б сказати: “з сотворенням Христа, в Нім повстало все, що іс-

рив чи дав початок Тому, що названий Словом".

Більше мілкого і пустого "пояснення" цього тексту не може бути. Правда, наша мова, нажаль, не має відповідних слів, якими можна було б правильно передати думку грецького оригінального тексту. Однак ці єговістські автори не можуть не знати хоч трохи значення оригінальних слів. І якщо вони дають таку неправдиву інтерпретацію, то це визначає, що вони свідомо перекручують правду.

Отже, те слово, що перекладене на нашу мову "впочатку", зовсім не означає в грецькій мові звичайного якогось початку, а визначає "впочатку початків", "перед віками", "споконвіків", по-церковнослов'янському воно бренить "ісконі". Отже, це слово сягає в безкрайні віки минулої вічності.

Друге слово "було" в оригіналі не означає, що щось повстало для буття, щось стало бути. Ні, тут ужите таке слово, що означає буття із безконечності, що вказує на предвічне народження Сина-Слова.

Накінець, третій вираз "Слово", рівно ж у грецькому тексті не теж означає, що в нашему перекладі. Тут стоїть в грецькому тексті сло-

во “Логос”, яке означає не тільки звук чи мову, але як творчу ідею і чин.

Отже, якщо єговісти готові були б доказувати, що звичайної звукової мови колись у Бога не було, цебто що Бог не говорив, мовчав; і допіро, коли Він заговорив, родилося Слово-Христос. Але чи можуть єговісти припустити, що був колись такий час, що у Бога і думки не було, сенсу не було, не було творчої ідеї, одним словом, нічого не було? Я певний, що на таку богозневагу то й єговісти не відважутися. Але, якщо вони признають, що Божі думки, Божий сенс, Божі ідеї одноістотні і одновічні з Богом, то це буде означати, що “Логос” — Слово є одновічне з Богом, бо ж “Логос власне містить у Собі всі Божі думки, заміри, ідеї та діла. З цього висновок, що Бог ніколи не був без “Логоса”, тому “Логос” не має початку, як навчають єговісти. Для того про Нього сказано: “І Богом було Слово”. Але, хоч це Слово одновічне і одноістотне з Отцем, є Воно в той же час окремою Особою, що видно зо слів: Воно в Бозі було”.

Таким чином на підставі розглянених текстів зо Слова Божого, ми

ясно бачимо, що Христос не був  
ані анголом, ані створінням, ані  
якоюсь іншою істотою, що мала  
якийсь початок. Христос був Пре-  
мудрістю Божою, а Премудрість  
Божа не могла мати початку, бо не  
можна ж припустити, що Бог міг  
бути колись без Премудрості.  
Христос є сяєвом слави Божої, а  
сяєво також завжди повстає одно-  
часно зо світлом. Тому, якщо Бог  
і Його слава не мають початку, так  
не має початку і Христос як сяєво  
Його слави. Христос є образом іс-  
totи Божої. Тому, ясно, що не  
може бути, щоб існувала істота —  
Бог, а не було образу Тієї істоти —  
Христа. І, накінець, Слово-Логос,  
що містить в собі Божі думки, ідеї,  
заміри і діла, також не має почат-  
ку, так як не можуть мати початку  
і Божі думки. Христос є одноістот-  
ний і одновічний з Отцем, хоч є  
Він тільки Сином. Бо мудрість ро-  
диться від мудреця і є одне з ним,  
хоч сама мудрість не є мудрецем.  
Сяйво рождається від світла і воно є  
одне з ним, але само воно не є  
світлом; нехай світло згасне, то й  
сяйво зникне. Образ зроджується  
від істоти і одне без одного не мо-  
же бути, а однак образ не те саме,  
що істота, хоч розділити їх немож-

ливо. Слово зроджується від промовляючого та думаючого, бо ж думка — то невисказане слово, а слово — це виявлена думка. Отже, слово також не те саме, що промовляючий, але розділити їх також не можна.

Ніяк не можна уявити мудrosti без мудреця, сяєва без світла, обра за без істоти, слова без промовця, так не можна уявити Христа без Бога, або Бога без Христа і неможливо їх розділити.

Коли б Христос був тільки створінням, то хоч би Він був створений і в незбагненій глибині минулої вічності, Він, як створіння, ніколи не зміг би злитися з Творцем настільки, щоб вчинити з Ним нерозлучну цілість, яку не можна розділити. Ніяке створіння ніколи не змогло б бути "Премудрістю Божою", бо премудрість мусіла бути раніше для того, щоб те створіння можна було створити. Без Премудрості Бог не був би Богом і не зміг би нічого створити. Коли б Христос був тільки створінням, а одночасно Він був би і "Премудрістю Божою", то коли Він помер, і коли ту смерть розуміти по єговістськи, то це означало, що три

дні Бог був без “Премудrosti”.  
А чи ж це могло бути?

Але не будемо більше навіть розважати над подібними міркуваннями. Нехай єговісти вірять у свої нісенітниці, а для нас Христос, Син Божий є таким само правдивим Богом, як і Отець. І хоч вони виступають у Біблії, як дві особі, то, однак, не є це особи цілком роздільні, окремі. В Отці ми завжди бачимо Сина, а в Сині — Отця. Як галузка нероздільна з пнем, як постік нероздільний з джерелом та промінь з сонцем, так нероздільні Син Божий з Отцем.

Тепер розгляньмо цілу низку текстів зо Старого і Нового Заповітів, в яких Христос ясно названий Богом і то не в символічному значенні, як намагаються доказувати єговісти, а в повному значенні цього слова. Так ми в Його, Господа нашого віrimо і так будемо вірити, і нехай Його ласка береже нас від усякої згубної єресі.

Уже на підставі розглянених вище текстів зо Слова Божого, можна мати повне переконання, що Христос є дійсно правдивий Бог. І хоча єговісти намагаються доказувати, що Христос названий Богом лише тому, що в порівнянні

зо всіма іншими створіннями, Він був найбільшим і наймогутнішим. Бо слово “Бог”, мовляв, означає могутній чи перевершений. Посилаються єговісти також на слова Пс. 82: 6, де написано; “Ви — боги, й сини ви Найвищого всі”. Ці слова відносяться до вельмож народу ізраїльського. Але єговісти кажуть, що в такому самому значенні треба розуміти слово “Бог”, коли воно вживається як титул Христа.

Але, переглядаючи ці місця Святого Писання, де Христос названий Богом, ми переконуємось, що Він є Богом в повному значенні, а не так, як бажається єговістам, цебто в такому, як були названі ті вельможі ізраїльські, до яких було слово Господнє.

У Пс. 45: 7 читаємо: “Престол Твій, о Боже, на вічні віки”. Згідно листа до Євр. 1: 8, ці слова відносяться до Христа. Отже, не престол якогось там ізраїльського володаря, стоятиме навіки, а престол Христа, як Бога, стоїть “на вічні віки”. І як в цих словах слово “престол” не має жодного людського окреслення, так і Той, що названий Богом, що сидить на тому престолі, не може мати якогось обмеження. Чи ж можна було б ці сло-

ва застосувати до першого ліпшого єврейського вельможі чи навіть до царя Давида чи Соломона? Ніколи! Їхні престоли не стояли довше, ніж інших володарів земних. Тому, слова: “Престол Твій, о Боже, на вічні віки”, можуть відноситись тільки до правдивого Бога, а Ним, в даному випадкові, є Ісус Христос.

Також у Пс. 110: 1 читаємо: “Промовив Господь Господеві моєму: сядь праворуч Мене”. Бачимо тут дві Особи з однаковими іменами “Господь”, що знаходяться на одинаковому рівні, цебто сидять поруч себе. Хто вони, Ті Особи? Це цілком ясно, що один Господь є Бог Отець, а другий Господь — — Бог Син. Про це, зрештою, ми довідуємось з уст Самого Христа, Якого слова про це записані в Єв. Матвія 22: 42-45. У цих словах виразно видна рівність Господа Сина з Господом Отцем, хоча, ясно, що Отець має первенство, коли говорить: “садь праворуч Мене”. Коли б Христос був ангол, як навчають єговісти, то ці слова не могли б відноситись до Нього, бо написано, що нікому з анголів Бог подібних слів не говорив ніколи (Євр. 1: 13). Тому й ясно, що Хрис-

зо всіма іншими створіннями, Він був найбільшим і наймогутнішим. Бо слово “Бог”, мовляв, означає могутній чи перевершений. Посилаються єговісти також на слова Пс. 82: 6, де написано; “Ви — боги, й сини ви Найвищого всі”. Ці слова відносяться до вельмож народу ізраїльського. Але єговісти кажуть, що в такому самому значенні треба розуміти слово “Бог”, коли воно вживається як титул Христа.

Але, переглядаючи ці місця Святого Писання, де Христос названий Богом, ми переконуємося, що Він є Богом в повному значенні, а не так, як бажається єговістам, це бо в такому, як були названі ті вельможі ізраїльські, до яких було слово Господнє.

У Пс. 45: 7 читаємо: “Престол Твій, о Боже, на вічні віки”. Згідно листа до Євр. 1: 8, ці слова відносяться до Христа. Отже, не престол якогось там ізраїльського володаря, стоятиме навіки, а престол Христа, як Бога, стоїть “на вічні віки”. І як в цих словах слово “престол” не має жодного людського окреслення, так і Той, що названий Богом, що сидить на тому престолі, не може мати якогось обмеження. Чи ж можна було б ці сло-

ва застосувати до першого ліпшого єврейського вельможі чи навіть до царя Давида чи Соломона? Ніколи! Їхні престоли не стояли довше, ніж інших володарів земних. Тому, слова: “Престол Твій, о Боже, на вічні віки”, можуть відноситись тільки до правдивого Бога, а Ним, в даному випадкові, є Ісус Христос.

Також у Пс. 110: 1 читаємо: “Промовив Господь Господеві моєму: сядь праворуч Мене”. Бачимо тут дві Особі з однаковими іменами “Господь”, що знаходяться на одинаковому рівні, цебто сидять поруч себе. Хто вони, Ті Особи? Це цілком ясно, що один Господь є Бог Отець, а другий Господь — — Бог Син. Про це, зрештою, ми довідуємось з уст Самого Христа, Якого слова про це записані в Єв. Матвія 22: 42-45. У цих словах віразно видна рівність Господа Сина з Господом Отцем, хоча, ясно, що Отець має первенство, коли говорить: “садь праворуч Мене”. Коли б Христос був ангол, як навчають єговісти, то ці слова не могли б відноситись до Нього, бо написано, що нікому з анголів Бог подібних слів не говорив ніколи (Євр. 1: 13). Тому й ясно, що Хрис-

тос не ангол, а Бог, рівня Своюму  
Отцеві.

В Іс. 9: 6-7 читаємо: “Бо хло-  
п'ятко народилось нам — син да-  
ний нам; влада на раменах його, а  
дадуть ім'я йому: Дивний, Порад-  
ник, Бог кріпкий, Отець будучого  
віку, Князь спокою. Царству Його  
й спокою Його не буде границь...”

Тут серед імен, приписаних Хрис-  
тові, знаходимо також ім'я:  
“Бог кріпкий”. Єговісти кажуть,  
що саме імення, присвоєне комусь,  
не робить його рівним з іншими,  
що те саме імення носять. Як при-  
клади вони подають імена Ісуса  
Навина і Ісуса Христа, кажучи, що  
не є вони собі рівні, хоча й мають  
однакові імена. Вони кажуть, що  
так само й з Христом.Хоча Він і  
названий “Богом кріпким”, не є  
Він, однак, рівний з Єговою.

Цей висновок єговістів є цілком  
правильний по відношенні до лю-  
дей, але він не може бути прито-  
чений до імен Христа. Бо імена  
Христа були передбачені пророка-  
ми, а пророки писали по надхнен-  
ні Божому, а Бог не міг давати імен  
невідповідних і нерівних. Тому, як-  
що пророк Ісая з волі Божої напи-  
сав, що Христос буде названий  
“Богом кріпким”, то нехай єговіс-  
ти як хочуть намагаються здеграду-

вати Христа, Він всеодно залишиться тим, чим Він був у минулій вічності, чим Він є і чим буде у майбутній вічності, цебто тим, чим Його назвав Сам Отець, — “Богом кріпким”.

Також останні слова наведеного нами тексту: “Царству Його й спокою Його не буде границь”, показують, що ймення Христове “Бог кріпкий”, не є лише звичайним титулом, а є правдивою дійсністю; тобто Він є Тим, про що свідчить Його ймення. Бо про що свідчить безграницє царство? Про безграницну владу, силу, велич та премудрість. А це назви і прикмети Всемогутнього Бога. Тому, ясно, що Христос є правдивий Бог, бо про це каже Його ймення.

У Єрем. 23: 5-6 читаємо: “Ось, надходить час, говорить Господь, і збуджу Давидові праведного Пагонця, що володітиме як Цар і мудро ходитиме й чинитиме суд і справедливість на землі. За днів Його спасеться Юда й безпечно житиме Ізраїль. І, ось, ім'я Його, яким Його зватимуть: Єгова — оправдання наше”.

Це місце особливо невигідне для єговістів, бо тут Спаситель, згідно з оригіналом, названий власне Єго-

вою, цебто таким іменем, яке єго вісти відносять тільки до Бога. Щоб закрити цей факт, вони наводять інше місце з Єремії 33: 16, де вжиті ці самі слова: “В ті часи Юда спасеться і Єрусалим житиме в безпеці, і дадуть ім’я йому: “Єгова — оправдання наше”.

І тут вони “переможно” вигукують: “Отже, бачите, Єрусалим також названий Єговою, то хіба з цього мало б виходити, що Єрусалим є рівний з особою Єгови, або одне з Ним?”

Але це є звичайне у єговістів,— нечесне перекручення Слова Божого. Во треба прочитати тільки один вірш бище, цебто з Єрем. 33: 15-16, щоб переконатися, що і в цьому тексті імення: “Єгова — оправдання наше”, цілком не стосується Єрусалиму, а відноситься до того самого Давидового Пагонця, що й в попередньому тексті.

Нас може, однак, дивувати, що Христа все ж таки не називають Єговою, як предсказав пророк. Але це тільки так видається тому, що ми називаємо Христа по-грецьки Ісусом. Єврейська ж форма цього слова “Єгошуа” чи в скороченні “Єшуа”, що визначає “Єгова спасає”. З цього бачимо, що пророцт-

Христос, як Син, і походить від Отця, то Він не є молодшим віком від Отця; Він є одновічний з Отцем. Бо ж ніколи не могло бути такого моменту, щоб Отець був темрявою чи був позбавлений слави. Отже так, як не можуть мати початку "неприступне світло" і слава Отця, так не може мати початку зроджене з них сяєво. Тому ясно, що як не може бути сонця без сяєва, так ніколи не могло бути Отця без Сина.

Далі, в тому ж посланні до Євр. 1: 3 сказано також, що Христос є образом істоти Божої. Це порівняння дає нам той самий висновок, що й попередні, що Христос є одновічний з Отцем. Бо ж не може бути істоти без образа і відколи існує істота, відтоді існує і її образ. Ніяк не може бути, щоб істота з'явилась раніше, а її образ з'явився пізніше. А всетаки не образ зроджує істоту, а істота — образа. Значить істота є отцем, а образ — сином.

Христос є образом істоти Божої, тому ясно, що як вічний є Бог в Своїй істоті, так і вічний є Його образ. Тому, ще раз повторюємо, що як Творець не може бути без Премудrosti, Світло — без сяєва,

Істота — бе з образа, так не міг бути Отець без Сина.

Ще треба звернути увагу на одне характерне місце зо Святого Писання, яке ми вже наводили, але яке тут мусимо розглянути ще раз з дещо іншого погляду. Це Єв. Івана 1: 1, 14. Там написано так: “В початку було Слово, а Слово Тє в Бога було, і Бог було Слово... І Слово сталося тілом і перебувало між нами, повне ласки та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця.”.

Ясно бачимо з наведених слів, що під цим таємничим “Словом”, що було “впочатку у Бога” і що саме воно було Богом, треба розуміти Христа. Ось як пояснюють це місце Слова Божого єговісти:

“Отець, Бог Єгова, уповажнив Свого Сина бути Його представником чи Його устами, щоб звістити Слово Боже іншим створінням. По причині такого призначення, Син був названий “Словом Божим”. Це показує, що Син не міг бути співучасником існування від вічності з Отцем Своїм. Бо Бог чи Єгова не має початку, але промова чи слово мало початок. Тож самий цей титул показує, що Бог Єгова ство-

во є вірне і справдилось докладно, і ймення Христове таки є “Єгова” і цим йменням не люди Його назвали, щоб створити собі другого Бога, а назвав так Свого Сина Сам Отець з неба через Своєго ангела, наказавши Йосипові так назвати Хлоп’ятко, Яке мало спасти все людство. То чи ж Бог неправильно назвав Христа Своїм йменням “Єгова”? Чи можемо ми допустити таку думку? Ні, Бог знав усе, а ми віримо Богові, а не безглуздим міркуванням єговістів. Він, Христос, є правдивий Єгова, одновічний і одноістотний з Єговою-Отцем.

Варто ще навести хоча одно місце зо Старого Заповіту. В Іс. 54: 5 читаємо: “Оце ж Сам твій Творець стане мужем твоїм; на ім’я Йому — Господь Саваот; Він відкупитель твій, Святий Ізраїля; Він Богом всієї землі названий буде”.

Поверховний читач цього тексту може думати, що тут мова про Бога Отця, а в дійсності тут мова про Христа. Бо ж то Христос є мужем усіх святих, цебто всієї все-світньої церкви; Христос також є відкупителем і, власне, Він “Богом всієї землі названий буде”. Бо ж Бога в Його істоті все людство

завжди признавало і признає, але Бога в Його Образі-Христі, ще й сьогодні більшість не признає. Але прийде час, що всі признають Його за Бога.

І ось, Христа пророк Ісайя називає “Господь Саваот”, цебто таким іменням, яке вживається тільки для означення Бога Отця. Тому й ясно, що Христос не є тільки “титулярним Богом”, як це навчається єговісти, а правдивим Богом.

Тепер переглянемо деякі тексти з Нового Заповіту. В Євангелії Луки 1: 76 читаємо, як Захарій, батько Івана Хрестителя, пророкуючи Духом Святым, назвав Христа “Найвищим”. А Найвищим є тільки Бог (5 Мойс. 32: 8; Пс. 47: 3; 83: 19). Навіть демони, коли говорили до Христа, то казали: “Що Тобі до мене, Ісусе, Сину Бога Найвищого?” (Лук. 8: 28). У Св. Писанні є дуже багато текстів, де ужите це слово “Найвищий” і завжди воно відноситься тільки до Бога. Бо ж ніхто інший не може бути найвищим, бо тоді не можна було б цього означення вживати просто, а треба було б сказати “один з найвищих”. І цього, власне, означення “Найвищий” Захарія ужив Духом Святым для означення Христа.. Чи

ж не є це доказом, що Христос є одноістотний з Отцем? І коли б Христос був лише творивом, як це навчають єговісти, то як можна було б сказати про Нього, що Він “Найвищий”? Чи може бути створіння вище Творця?

Єговісти також навчають, що Христос народився як людина і допіро при хрещенні, коли зійшов на Нього Дух Святий, Він став новим творивом. Але ангол. що звістив пастухам про народження Христа, назвав Його вже тоді “Христос-Господь” (Лук. 2: 11). Хто ж ліпше знає правду: ангол чи єговісти? І як сміють люди, на перекір заяві ангола, твердити, що Ісус народився тільки як людина? Ясно, що всі іцирі діти Божі будуть вірити анголові, а не єговістам? І коли ангол сказав, що Христос — Господь, то ми так і віrimо, а жодна людина Господом бути не може.

Оминаємо ті тексти, де Христос названий Богом-Словом, що створило все та цей текст, де Христос Сам сказав, що Він і Отець — одне, а переходимо до Єв. Івана 14: 8-11, де читаємо такі слова: “Говорить до Нього Пилип: “Господи, покажи нам Отця, — і вистачить

нам". Промовляє до нього Ісус: "Стільки часу Я з вами і ти не знаєш Мене, Пилип? Хто бачив Мене, той бачив Отця... Чи не віруєш ти, що Я ув Отці, а Отець — у Мені?"

Яку докладну рівність, одноістотність та нерозлучну єдність бачимо в цих словах! Отець і Син є один в одному і бачити одного є те саме, що й бачити другого, бо Вони — одне.

Яке б створіння посміло б настільки рівнятися з Богом, щоб сказати: "Хто бачив Мене, той бачив Отця", або "Я ув Отці, а Отець — у Мені"?

Коли Люцифер подумав лише зрівнятися з Найвищим, то негайно був кинений до пекла (Іс. 14: 13-15). Написано, що Бог не дасть слави Своєї нікому (Іс. 42: 8). Коли ж Він, однак, ділиться нею з Сином Своїм, то це є доказом, що Той Син є одне з Отцем.

В Єв. Івана 20: 28, читаємо про Хому, який не хотів вірити, що Христос воскрес. Але коли він побачив Христа, то вигукнув: "Господь мій і Бог мій!"

Але єговісти і тут кажуть, а це написано в їх книжці "Правда вас визволить", на ст. 288, що Хома

цим не признав Ісуса за Всемогутнього Бога, або за Самого Єгову.

Але тоді постає питання, заocco ж Хома признав Його, називаючи Богом? І дивно стає, до якої завзятої впERTОСТИ можуть дійти люди, які відступлять від щирого пізнання правди. Такі люди тоді називають біле чорним, а чорне — білим. Адже ж слова Хоми так ясні, що їх ніяк не можна перекрутити. Найвище можна було б скажати, що Хома в захопленні перевелишив, коли б Христос Сам не ствердив його слів. Але слова Спасителя: “Тому увіровав ти, що побачив Мене”, ясно показують, що Хома не помилився. Більше цього, ті слова показують, що хто не вірує так як Хома, цебто, що Христос є Господом Богом, є невіруючим взагалі.

У Діях Апостолів 20: 28 читаємо: “Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров’ю набув Він”.

Ясно бачимо, що тут йде мова про Церкву Божу, яку Той Бог набув кров’ю Своєю. Хто ж то був Той Бог? Ясно, що Христос, Який недвозначно названий тут Богом.

Далі, в листі до Рим. 9: 5 читає-

мо: “їхні й батьки, і від них же Христос тілом, що Він над усіма Бог, благословений на віки”.

Отже, Христос над “усіма Бог, благословений на віки”, тільки не над єговістами; для них Він не Бог. Цікаво, що цього вірша в своїй книжці єговісти навіть не згадали. Може ще не додумались, як його перекрутити. А тимчасом цей вірш показує, що Христос не тільки просто Бог, а “над усіма Бог”. Нехай же буде Він і наш Бог, благословений на віки і в наших серцях.

У 1 Тим. 4: 10 написано: “Бо на це ми працюєм і зносимо ганьбу, що надію кладемо на Бога живого, що Він усім людям Спаситель, найбільше ж для вірних”.

Отже й тут Спаситель названий “Богом живим”, і дяка Йому, що ми й сьогодні можемо класти на Нього нашу надію.

Тепер візьмім два вірші з листа до Тита 2: 10 і 3: 4, в яких є такі слова: “щоб у всьому вони прикрашали nauку Спасителя нашого Бога”, “А коли появилась була доброта та ласкавість Спасителя нашого Бога”.

В обох цих текстах Спаситель названий “нашим Богом”. Це ви-

значає, що для апост. Павла, для Тита і для тодішніх віруючих, Спаситель був Богом. Є Він і нашим Богом. Але для єговістів Він Богом не є, вони звуть Його лише пророком Єгови. У них так, як в магометан: “Один Аллах (Бог) і Магомет Його пророк”.

Також в листі до Тита 2: 13 читаємо, що маємо чекати “блаженної надії та з’явлення слави великого Бога й Спаса нашого Ісуса Христа”.

Тут Господь Ісус названий “великим Богом”, тоді коли єговісти не хотути признати Його навіть малим Богом.

Для доповнення мусимо ще раз нагадати Євр. 1: 2-13, де два рази Христос названий Богом, а в 3 вірші є вказівка на Його всемогутність, яку так старанно заперечують єговісти. А, однак, слова: “диваючи усе словом сили Своєї”, ясно показують на Його всемогутність.

Слова ж у віршах 10-12 вказують на віковічність та незмінність Христа. Ось, як вони бреняять: “Ти, Господи, землю колись заложив, а небо — то чин Твоїх рук. Загинуть вони, а Ти будеш стояти... Як одежу їх зміниш, і минуться вони, а

**Ти завжди Той Самий, і роки Твої не закінчуться".**

Тут Христос представлений як Творець неба і землі, Якого роки не закінчаться. Слова: "Ти завжди Той Самий" показують, що Христос, в істоті Своїй, — незмінний.

Цілком не так навчають єговісти. По їхньому Христос уже кілька разів перемінився. То Він був архангелом Михаїлом, то став звичайною смертною людиною, то знову, після хрещення, став Сином Божим, але все ще смертним і, накінець, після воскресіння, здобув Собі бессмертя, але тільки духове, не тілесне; тіло Христове, по науці єговістів, не воскресло, а замінилось в газ і зникло. Але Слово Боже каже: "Ти завжди Той Самий".

Ще є в нашому тексті слова, неприємні для єговістів, це ті, що свідкують про землю, що вона загине і минеться, а єговісти намагаються доказати навпаки, що земля ніколи не загине і не минеться.

І візьмім ще одного вірша з Об. 1: 8, де написано: "Я Альфа і Омега, говорить Господь, Бог, Той, що Він є, й що Він був, і що має прийти, Всемогутній!"

Що ці слова відносяться до Христа, бачимо з Об. 22: 12-13, де чи-

таємо: “Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя... Я Альфа і Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець”.

З цього ясно, що прийде Христос і Він каже: “Я Альфа і Омега”, цебто так само, як і в першому тексті. А це означає, що мова в обох текстах іде про одну особу, про Христа. І ось, в першому тексті Христос названий Господом Богом Всемогутнім. Ці слова дощенту розбивають науку єговістів, що Христос не є Богом Всемогутнім. Ні, Він є Богом і то Всемогутнім.

І останній вірш, яким хочемо закінчити цей розділ, міститься в 1 Івана 5: 20, а бренить він так: Ми знаємо, що Син Божий пришов і розум нам дав, щоб ми пізнали правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він — Бог правдивий і вічне життя”.

Отже, бачимо, яке велике число текстів є в Біблії, цю ясно нам свідчать про Божество Христа. Він названий і живим Богом, і Богом всієї землі, і Богом над усіма, і Найвищим, і Творцем, і Всемогутнім і, накінець, Богом правдивим. Зожної сторінки Біблії як би випромінюється образ Христа, як Бога. Єговісти ж за всяку ціну нама-

гаються позбавити Його Божеської істоти. І за цю атихристову роботу вони сподіваються ще й одержати нагороду від Того Самого Бога, Якого слова вони так немилосердно перекручують.

Діти ж Божі повинні вірити в Христа, як правдивого Бога та все-могутнього Творця всього видимого і невидимого. А також вірити як в нашого любого Спасителя, одновічного і одноістотного з Отцем, що хоча Він і виступає, як окрема Особа. Але з Отцем Він одно.

## II.

### ДУХ СВЯТИЙ — ПРАВДИВИЙ БОГ

Після вище наведених текстів зо Слова Божого про Божество Христа, не повинно бути більше сумніву, що Христос є дійсно правдивий Бог. Тепер треба також знати, що Богом є Дух Святий. Єговісти не приймають і цієї біблійної правди. Вони ніяк не можуть забагнути, як то може бути три Боги в одному, або один Бог в трьох особах. Тому вони насміхаються над християнами, що, мовляв, вони вірують у трьох Богів, і ніби то християнські вчителі нічого не можуть вяснити про Святу Тройцю.

Але єговісти забувають, що є дуже багато Божих таємниць, яких і вони не можуть вияснити. Бо справді, коли б ми збагнули всі Божі таємниці, тоді не залишилося б місця для віри, бо де приходить знання, там непотрібна віра. Але ніщо інше, а тільки віра провадить людину до знання.

Єговісти ж шукають знання без віри, а через те своїм розумом вони заблудили в Божих правдах. Бовіруючій людині приходить на поміч віра там, де недосягає її розум. Коли ж невіруюча людина береться за досліджування Св. Писання і доходить до таких місць, де її розум не сягає, тоді вона або заломлюється і взагалі відкидає все, чого не може збагнути, або упрощує та виправляє Св. Писання, переробляючи його згідно свого розуміння. До таких людей належать і єговісти. За основу свого розуміння Біблії, вони ставили не Божий план спасіння, а політику, цебто іовий порядок цього світу під управлінням нового уряду, що складається з них, з єговістів, на чолі з найкращою людиною — Ісусом.

Прийнявши до свого серця думку, що Бог один, чого, зрештою, ніхто не заперечує, й ограничивши

Бога своїм розумом, вони без жодної надуми відкидають усе в Біблії, що не погоджується з їхнім поняттям. Вони без жодного страху заявляють, що такі то слова в Біблії додані, а такі то неправильно перекладені, а ще інші — відняті. Треба думати, що колись вони ще створяли свою власну біблію. Тому й не диво, що при такому наставленні, вони мусіли відкинути Божество Христа і Божество Святого Духа, щоб можна було змістити Бога в своєму обмеженому розумі. Але Христові вони дозволили хоча бути особою, але Духові Святому не зробили й тієї своєї ласки. Для єговітів Дух Святий є тільки силою чи енергією.

Але вернімося ще до Христа. Єговісти навчають, що Христос, до Свого народження був арханголом Михаїлом. Коли ж Михаїл мав народитися, як людина, то він виріжся ангольської гідності, тому й народився тільки як звичайна людина. Але де ж тоді дівся архангол? Особливо, коли ми читаємо 12 розділ Об'явлени, і знаходимо (в. 7) згадку про архангела Михаїла, а далі у вірші 10 знаходимо окрему згадку про Христа, ми впадаємо в здивування. Виходить так, що ар-

хангал Михаїл ніби розділився: частина його залишилась при ангольській гідності, а частина через народження стала Христом. Оце таке нівечення Біблії через брак віри.

Отже, ще раз стверджується, що так само багато є в Біблії текстів, що переконують нас у Божестві Св. Духа, як було й тих, що переконали нас в Божестві Христа. Вище було згадано, що єговісти взагалі не визнають Святого Духа за особу, а тільки за силу чи енергію Божу. Але жодна сила, чи то Божа, чи яка інша не існує сама по собі, вона лише є виявом когось чи чогось. Кожна сила, як явище абстрактне, не має ані розуму, ані чуття і сама не може діяти планово і доцільно. Всяка сила мусить бути докладно контролювана і керована розумом, бо всі безконтрольні сили в природі тільки руйнують і нищать, а не будують.

Приводячи тексти про Духа Святого, ми переконаємося, що Він діє не як безконтрольна сила, але як розумна самостійна істота. Правда, є написано в Біблії, що Дух Святий дає силу, цебто, що Він є джерелом сили; але, щоб Він Сам був лише силою, того ніде нема напи-

сано. Це звичайна вигадка єговістів, до якої вони самі ненавмисне признаються у своїй книжці "Правда вас визволить" на ст. 59, де пишуть так:

"Його невидима сила, яку Біблія називає "Духом Божим", була послана Ним, щоб діяти і виповнити Його бажання по відношенні до всіх тих мертвих створінь в безгранично недосягнених просторах".

Отже, бачимо, що те, що Біблія називає "Духом Святым", єговісти свавільно називають "невидимою силою". Але неправильна назва затемнєє або й цілком змінює поняття. Тому, хто бажає правильно розуміти правду, повинен приймати Біблійні назви, а не єговістські. Сотні разів у Біблії ми зустрічаємо слова: сила, могутність, потуга й інші, що визначають силу, але ніде вони не висловлені так, щоб можна було зрозуміти під ними Духа Святого. Ці два поняття в Біблії чітко розділені і коли йде мова про силу, там і розуміється сила, а коли про Духа Святого, там і розуміється Святий Дух. Є в Біблії місця, де говориться про силу Святого Духа, але ніде нема сказано, що Дух Святий — то сила.

Навіть у наведений нами цитаті

з єговітської книжки, єговісти перечать самі собі. Бо ж, називаючи Духа Святого просто "силою", приписують Йому прикмети, які може мати тільки розумна істота. Ось вони пишуть, що ту "силу" можна "послати" і вона там може "діяти" і "виповняти Його бажання", цебто бажання Того, Хто її послав. То де ж щось подібного могла б вчинити звичайна сила? Сила ж не є живою розумною істотою і не може знати бажань посилаючого. Вона мусить бути під безупинкою контролею її власника. Найменший сильніший або слабший, ніж треба, вияв сили і річ, до якої та сила була застосована, буде зіпсuta. Сила може часами зробити велике добро, а часами — велике зло, не знаючи того, що вона зробила. Ось, напр., вночі загруз у болоті вояк і те болото щораз усмоктує його глибше і глибше. Залишилася зверху тільки голова. Вояк з жахом почав молитися, благаючи рятунку. Нараз чує, летить гарматне стрільно просто на нього. "Кінець!" — подумав він. Страшний вибух і що було далі, вояк не пам'ятав. Потім, коли отятився, то побачив, що він викинений з болота на сухе безпечне місце.

Вибух стрільна — це сила. Вона могла розірвати вояка на куски і тим причинити йому зло, але в даному випадку вона лише викинула його з болота і тим врятувала йому життя, цебто зробила велике добро. Але та сила нічого не знає, що вона зробила, знає лише Бог, Який покерував тією силою.

Але не так діє Дух Святий. Він знає, що Він робить і діє з математичною точністю і завжди тільки на добро.

Перегляньмо, однак, хоча деякі тексти з Біблії, щоб нам побачити, як Біблія описує Духа Святого: чи тільки як силу, чи як розумну істоту? Слово “Дух” зустрічаємо вже в перших реченнях Біблії (1 М. 1: 2), де читаємо: “Земля ж була пуста і пустошня, і темрява лежала над безоднею; і Дух Божий носився понад водами”.

Отже, чи можна з цього тексту зробити висновок, що той “Дух Божий” то тільки звичайна сила Божа? Невже ж було б ясніше і більш зрозуміло, коли б написати: “і сила Божа носилася понад водами?” Навіщо мудрувати над Словом Божим і підмінювати назви Божі своїми людськими назвами, щоб зменшити їхнє значення? Це є

великим гріхом свавільно перекрүчувати Слово Боже, щоб хоча трохи надати йому не те значення, яке воно має. Ні, віруюча людина має вірити так, як написано. Коли написано “Дух Божий носився”, то християни так і вірять.

Далі, в 4 Книзі Мойсея 11: 29 читаємо такі слова: “Нехай би ввесь люд Господень зробивсь пророками, і щоб Господь послав на них Духа Свого”

Із цих слів ясно бачимо, що Дух Божий робить людей пророками (1 Сам. 19: 20). А пророки мають знання Божих таємниць, передбачення майбутності, мають велику відвагу й інші добре чесноти. Того всього не може в пророкові створити якась інша сила. Сила ще могла б зробити пророка сильним фізично, рухливим, але ніяк вона не могла б дати йому знання Божих таємниць, Божої волі та передбачення нераз дуже далеких подій. Тому, Дух Божий, Яким надхнені пророки, не є тільки звичайною силою.

У Неєм. 9: 20 читаємо: “І дав Ти їм Духа Твого доброго, щоб на путь їх наводив”.

Подумати тільки хвилину, коли б Дух був тільки силою, то си-

ла не може бути ні доброю ні зловою. Вище було доведено, що та сама сила може зробити або добро або зло, не знаючи, що вона зробила. Робітники закладають динаміт в отвір скелі і розривають її. Для них — це велике добро, величезна допомога в праці. Але коли вояки закладають цей динаміт під величезний залізничний міст і висаджують його разом з потягом і людьми в повітря, це вже є велике зло, яке знищило велику людську працю та ще й до того знищило кілька сот людських істот. Але та доброочинна, а одночасно й нищівна сила зовсім не знає, що вона робить. Отже, сила, як така, не може бути, ані доброю, ані зловою. Але Святе Писання виразно навчає, що є Дух добрий і є духи злі.

Доброта — це є чуття чи співчуття і його може мати тільки жива істота. А з цього логічний висновок, що Дух Божий є живою істотою, якщо Він має доброту, також Він є істотою розумною, якщо Він може наводити людину на добру путь.

Далі, в того самого пророка Немії 9: 30 читаємо: “Дожидаючи їхнього навернення, нагадував Ім

Духом Твоїм через Твоїх пророків".

Знову бачимо, що Дух Святий має здібність нагадувати, щоб люди навернулись до Бога. Цього не могла б вчинити сила чи енергія. Сила не знає, кому треба нагадати і що саме треба нагадати. Тому й ясно, що єговісти глибоко помилуються, зводячи роля Духа Святого тільки до сили.

Або прочитаймо пильно слова з книги Йова 4: 15-17: "І перейшов Дух понад мене, й волосся стало в мене диба. І став хтось --- не бачив я лиця його, --- тільки тінь перед очима в мене, тихий повів -- і я чую голос: "Чи чоловік праведний від Бога?"

Ясно, що тут розуміється не тільки сила. Як сила могла б іти, стати, з'явитись тінню, тихо повіяти і заговорити людським голосом? Зрозуміло, що це була жива істота, особа, яка, однак, названа Духом. Треба, справді, бути незрячим, щоб розповсюджувати таке безглузді твердження, що Дух -- то тільки сила.

Читаємо в Йова 26: 13, що "Дух Його прикрасив небо". З цих слів бачимо, що Дух Святий є Співтворцем неба, причім на Його до-

лю випала якраз мистецька частина творчости. Він “прикрасив небо”. Чи звичайна сила, яка сама по собі не існує, може мати якийсь мистецький хист? Ніколи! І найбільша сила нічого не прикрасить. Слон має велику силу, а ще більшу має паротяг, але вони не мають свідомості, а тому й не мають найменшого мистецького хисту. Атомова енергія має величезну силу, але воїна сама по собі нічого гарного не побудує. Але жива, навіть найменша людина, але з Божественным розумом, творить великі дива. Яка чудова краса в малярстві, скульптурі, архітектурі тощо. Отже, ясно, що діло не в самій сили, а в умінні скорити ті сили собі на службу.

Сам праведний Йов у 34: 4 каже: “Дух Божий створив мене”. Чуєте, Дух Божий створив. Це означає, що Дух Божий є Творцем людини. А мимо цього вище було сказано, що все було створене Христом. А ще з інших місць Слова Божого знаємо, що Бог Отець є Творцем. То чи ж не перечить Біблія сама собі? Ні, не перечить, бо ж читаємо в 1 Мойс. 1: 26 такі слова: “Створімо чоловіка в наш образ і в подобу”. Ясно бачимо, що Бог з

Кімсь радиться і то з Кімсь рівним Собі, про що свідчать слова “в Наш образ”. Боколи б ті Співтворці не були рівні з Богом Отцем, то тоді вони не могли б надати людині спільний Ім образ. Ясно також, що Всемогутній Бог не потребував закликати до співпраці якісь інші сили, не всемогутні і не всепремудрі істоти; наприклад, анголів. Ніде в Біблії нема ні натяку на те, що в створінні всього існуючого, брали уділ також якісь інші створіння. Навпаки, досліджуючи Писання, знаходимо ясні і категоричні заяви Бога, що тільки Він Один все створив. Ось кілька таких місць: “Вічний Господь Бог, Творець усієї вселеної” (Іс. 40: 28). “Я — Господь: Я сотворив усе; Я один розпростер небеса й Своєю силою утверджив землю” (Іс. 44: 24). “Хіба не рука Моя все це створила?” (Д. Ап. 7: 50). “Бог створив усе” (Єфес. 3: 9). “Бо то в Нім (у Христі) створене все на небі й на землі, видиме й не видиме... все через Нього і для Нього створене” (Кол. 1: 16).

Подібних думок у Біблії дуже багато, а це свідчить, що абсолютно все Бог Сам один створив. Ніхто, жодне створіння не помагало

Йому в творенні інших створінь. А однак бачимо, що Христос і Дух Святий, виступають також, як Творці. І це ж, безперечно, до Них звертався Отець, коли казав: "Сотворімо чоловіка в Наш образ". Це власне Христос і Дух Святий є тими рівними з Отцем, що мали спільний з Ним образ і подобу. І тому, що Цих Три виступають як один Бог, то це і є підставою науки про Святу Тройцю. Бог то один, але об'явився Він людству в трьох Особах. Ми усвідомлюємо собі, як трудно це злагнути розумом. Тому й написано: "Бо ходимо вірою, а не видінням" (2 Кор. 5: 7).

Але підемо далі в перегляді Біблійних текстів, щоб бачити, як слово Боже навчає про Святого Духа. В Іс. 11: 2 читаємо: "І спочине на Ньому Дух Господній, Дух премудrosti й розуму, Дух поради і сили, Дух знання і побожності".

Серед різних прикмет Духа, згадана тут також і сила. Це означає, що Дух має і може дати силу, але сила ніколи не може дати Духа премудrosti, знання, поради та побожності. Тому ясно, що Дух не є тільки сила, але він є істотою, повною Божествених прикмет.

В Іс. 48: 16 виступає виразно вся свята Тройця разом. Ось ті слова: “Приступіте до Мене та й слухайте це: Я й з початку не потаємно говорив; Я був там, ще докіль усе сталося; а тепер послав Мене Господь Бог і Дух Його”.

Ясно, що тут іде мова про Христа, Який був у Бога “ще докіль усе сталося”, а тепер посилає Його “Господь Бог (зебто Отець) і Дух Його”.

Що Отець послав Сина, це знають по своєму і єговісти, але цього вони напевно не знають, що Христа, разом з Отцем, послав також Дух Божий. Коли б на місті слова “Дух” поставити слово “сила”, то можна було б висловитися так: “Послав Мене Господь Бог і сила Його”. Ні, такий вислів був би неправильний. Сила може дати до чогось поштовх, шарпнути, піднести, придушити, але не послати. І навіщо потрібна була сила, щоб послати Христа? Хіба ж Він спротивлявся? Тому й ясно, що тут сила замість Духа ніяк не пасує.

В Єзек. 8: 2-3 читаємо: “Дивлюсь, аж ось видиво, схоже на людину. Від його чересел униз — огонь, і від його чересел угору — сяєво... І неначе простяг Він руку

й вхопив мене за волосся на голові й підняв мене Дух угору та й поніс..."

Тут пророк побачив Духа у формі людини, але не цілком подібного до людини, бо знизу був огонь, а зверху — сяєво. І той Дух схопив його за волосся ніби рукою, підняв угору і поніс.

Розуміється, що це не була тільки сила, а особа, бо такою бачив її пророк. Однак, ця особа названа Духом. Отже, Дух не тільки сила.

В Агея 2: 5 написано: "І Дух Мій перебуває між вами". Який був би сенс у цих словах, коли б сказати: "І сила Моя перебуває між вами"? Сила могла б бути в народі, але не між народом. Але Дух Божий, як особа міг бути і між народом.

Переглядаючи ті тексти, що наведені тільки зо Старого Заповіту, вже бачимо, що Дух Святий має такі прикмети і дії, яких не може мати ніяка сила. Наприклад, Він є добрий, премудрий, порадник, сильний, всезнаючий, маючий здібність з'являтися в подобі людини. Він міг стояти, ходити, носитися й інших носити, міг перебувати між народом, а також і в окремих людях. Він міг говорити, нагадувати, наводити на путь, робити людей

гураган або котиться грізна хвиля, чи якась інша сила, готова змести її з поверхні землі, то людина може її проклинати, благословляти або зневажати, але коли ця сила падає на людину, вона нищить її. Коли ж не попаде, людина залишається неушкодженою. Бо сила не чує ані зневаг, ані благань, а тому вона не може мати ані милосердя, ані ненависті. Якщо ж Духа Святого можна зневажити, то це і є доказом, що Він особа, а не сила; притім особа божественна.

В Євангелії Марка 13: 11 написано: "Бо не ви будете промовляти, але Дух Святий". Тож, подумати тільки, як може якась сила промовляти? Напевно й самі єговісти ніколи не чули, щоб якась сила промовляла. А тут, ось, виразно написано, що Дух Святий буде промовляти замість святих і то під час переслідування та на судах; отже, в таких обставинах, де потрібна надзвичайна обережність та мудрість. А для того цілком ясно, що Дух Святий не є лише сила, яка сама в собі не може мати обережності, ані мови. Але Дух Святий є особа премудра і всезнаюча, яка знає, як промовляти за святих у часі переслідувань.

В Євангелії Луки 4: 18 написано: "На Мені Дух Господній, бо Мене намастив Він, щоб добрі новини звіщати убогим. Послав Він Мене проповідувати..."

Ці слова Христос говорив про Себе і ними Він підтверджив те, що в пророка Ісаїї ми читали, що Христа послав Господь Бог і Дух Його. Коли б Той "Дух Господній" був тільки силою, як кажуть єговісти, то як Він міг би послати Христа проповідувати та звіщати добру новину? І з цього видно, що Дух Святий знає, яка новина є добра, а яка погана; знає, що треба проповідувати, а чого не треба і знає кого треба послати. Цього, яка б то не була сила, вона виконати не може.

В Євангелії Іvana 4: 24 цілком вже просто написано: "Бог є Дух", а це, хіба, означає, що й Дух є Бог? Навіщо ж тоді здались єговістські міркування, що Дух Божий то — тільки сила? Це ж ясно, що коли Бог є Дух, то і Дух Божий є Бог.

Читаємо ще в Іvana 14: 17 такі слова: "Духа правди, що при вас пробуває і в вас буде".

Вже сама назва "Дух правди" показує, що не можна сказати: "сила правди". Бо як, зрештою,

сила могла б бути спокійно при учнях, а потім в учнях? Вище ми були вже сказали, що сила, — це прояв якоїсь енергії. Сама ж по собі сила не існує, але коли її проявляє хтось або щось, то вона буде діяти негайно. І коли ту силу проявлятиме розумна та добра істота, то вона буде чинити добро, буде будувати чи руйнувати, залежно від волі та бажання тієї істоти. Коли ж сила походить від мертвової та безконтрольної енергії, то вона завжди тільки руйнує та нищить. Тому, Дух, Який міг бути між учнями, а потім в учнях, не міг бути лише силою, а істотою, що могла спокійно чекати і знала доки треба було чекати, коли вона зможе з поміж учнів переселитись в учнів.

Далі, в Ів. 14: 26 написано: “Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець вишло в ім’я Мое. Той наставить вас усього, ѿ пригадає вам все, що Я вам говорив”.

Читаючи такі слова, кожна щира та не збаламучена людина, ніколи не зрозуміє, що тут іде мова про якусь лише силу. Навпаки, кожна людина ясно побачить, що тут говориться про особу. Бо як сила могла б бути утішителем? Як мож

на було б вислати силу та ще й в чиєсь ім'я? Яким способом сила могла б учити та пригадувати і то не що небудь, а власне те, чого Христос навчав? Як можна було б про силу сказати: “Той навчить вас усього?” За словами: “Той навчить”, ми бачимо Вчителя, а не силу; розумну особу, а не мертву, безособову енергію. І тому, що Той Утішитель, Учитель та Пригадувач мав бути посланим Отцем, а навчати мав того самого, що й Христос навчав, то це означає, що Дух Святий є Божеська Особа, що Він співпрацює з Отцем і Сином. Який же затуманений мусить мати розум єgovісти, що вони цього не бачуть!

Або ось ще подібне місце зо Слова Божого знаходимо в Івана 16: 13-14, де написано: “А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до всякої правди, бо не буде говорити Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, й що написане — звістить вам. Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам звістить”.

Хотіли б ми чути, як ці, так ясні слова, з яких кожен бачить в Тому “Духові правди” особу, перекрутили б єgovісти на силу чи

пророками і, взагалі, чинити людей побожними. Накінець, Він міг Свої прикмети передавати й тим людям, в яких Він перебував.

З цього всього ясно бачимо, що Дух Святий є особа і то Божественна Особа.

У наших текстах також було сказано, що Дух Святий прикрасив небо, створив людей і разом з Отцем послав на землю Сина Божого.

Ці три останні чинності, згадані нами, зовсім ясно свідчать, що Дух Святий є Богом, це бто є третьою Особою Святої Тройці.

Таким чином ми розглянули деякі тексти зо Старого Заповіту, які нам дали ясний образ особовости Святого Духа, а тепер ще розглянемо відповідні тексти з Нового Заповіту. Мусимо, однак, зазначити, що всіх текстів, які говорять нам про Св. Духа, є так багато, що неможливо їх всіх навести в малій книжечці. Але й з тих, які ми наведемо, ясно виступає Божеська Особа Св. Духа. Тому пильно приглянемося до наведених місць Слова Божого.

В Євангелії Луки 1: 35 читаємо розмову ангола з Марією, матір'ю Ісуса. Марія запитала ангола, як це може бути, щоб у неї народив-

ся син, коли вона мужа не знає? Ангол відповів: "Дух Святий злине на тебе, ѿ Найвищого сила обгорне тебе..."

Особливо підкреслюємо і звертаємо увагу читачів, що тут згадується як Дух так і сила як два окремих явища, що не тільки названі окремо, але їх дії різняться від себе. Наприклад, про Духа сказано, що Він "злине", а про силу, що вона "обгорне". І, якщо яка залежність є поміж цими двома явищами, то тільки така, що сила супроводить Духа, а не сила — то Дух. Дух і сила не є те саме. Дух може дати силу, але сила ніколи не дасть Духа.

В Євангелії Луки 3: 21-22 читаємо: "Розкрилося небо і Дух Святий злинув на Нього в тілесному виді, як голубка..."

Отже, чи можна з цих євангельських слів зробити висновок, що Дух Святий це — тільки сила? Якже сила чи енергія мала б утілитись? Єговісти намагаються пояснити, що то явище символічне. Гаразд, ми також так віруємо, що в данному випадкові, Дух Святий прийняв символічне тіло голубки і це є символом покори, тихости ѿ любові, але ніяк не сили. Симво-

енергію? Як про силу можна було б сказати: "Він прийде, попровадить, не буде казати Сам від Себе, почує, звістить, прославить, візьме?" Хто коли бачив чи чув, що сила ходила, брала, слухала, говорила, звіщала та прославляла? Безперечно, щоб цього всього доконати, потрібна сила, але сама сила не виконає ані одної зо згаданих дій. Щось подібного може чинити тільки жива та розумна істота. Тому, Дух Святий є такою істотою. І тільки люди фальшивої науки можуть вважати живу істоту за мертву силу.

На апостолів зійшов Дух Святий у виді огнених яzikів і дав їм, окрім інших прикмет і чеснот, здібність говорити іншими мовами (Дії 2: 1-4).

Коли б Дух Святий був лише силою, то чому та сила нараз проявилась у виді огнених яzikів? Адже ж сила, як прояв енергії, не має ніякої форми чи окреслення. Ми можемо бачити прояв сили, але ніколи - - самої сили. Наприклад, людина підносить тягар. Цілу тудію ми бачимо, але самої сили в тій людині ніхто не може бачити. Але Духа Святого люди бачили в різних формах. Йов бачив Його у

виді тіні (Йов. 4: 15-16). Єзекіль бачив Його в подобі людини (Єз. 8: 2-3). Іван Христитель бачив Його в подобі голубки (Мат. 3: 16). І, накінець, на апостолах Він з'явився у виді огнених язиків.

Не тільки ця видимість Духа показує, що Він не є лише силою, але й те, що Він навчив апостолів різних мов, є доказом, що Дух є всезнаюча особа.

У Діях 5: 3-4 читаємо, що Дух Святий то — Бог. Ось, як бренять ці слова: “І промовив Петро: Ананію, чого сатана твоє серце наповнив, щоб ти Духу Святому неправду сказав... Ти не людям неправду сказав, але Богові”.

Дуже дивно, що при наявності ось таких слів у Св. Письмі, єговісти, однак, сміють заперечувати, що Дух Святий є Богом, а доказувати, що Він тільки сила. Якже силі можна було б сказати неправду? Чи ж звичайна сила розбирається, що правда, а що ні? Дух Святий є Богом, що, як бачимо, ясно висвітлено в Святому Писанні.

В Діях 10: 19 читаємо: “Як Петро ж над видінням роздумував, Дух промовив до нього: “Онде три чоловіки шукають тебе”.

З цього тексту бачимо, що Дух не тільки може говорити, але, читаючи далі, бачимо, що Той самий Св. Дух дав апостолові докладні інформації і пораду, як він має поступити. Таких здібностей не може мати ніяка сила.

Характерне також місце зо Слова Божого, записане в Діях 19: 2, де апостол Павло питає новоувірівавших Єфесян: "Чи ви Духа Святого одержали, як увірували?" А вони відказали йому: "Та ми на віть не чули, чи є Дух Святий".

З цього питання і з цієї відповіді ясно бачимо, що ні той, що питався, ні ті, що відповідали не мали на думці сили, коли говорили про Духа Святого. Бо коли б вони під Духом розуміли тільки силу, то як вони могли не чути про неї? Правда, вони були перед тим поганами. Але ж і поганським богам присвоювалась сила і, взагалі, ніякий бог немислимий без сили. Але поганські боги, як неіснуючі, ніколи не сповнювали своїм духом своїх поклонників. Тому цілком зрозуміло, чому єфесяни на віть не чули, чи є Дух Святий. Але вони напевно чули про силу богів, тому ясно, що не про силу во-

ни думали, коли говорили про Духа Святого.

В Діях 20: 28 читаємо: "Пильнуйте себе, та всієї отари, в якій Дух Святий поставив вас єпископами".

З цих слів бачимо одну рису Святого Духа, що Він настановляє служителів церкви. Отже, Він знає, кого і де поставити. Чи могла б це зробити лише сила?

В листі до Римлян 8: 9, 11, 14, 16, 26-27 читаємо думки про Св. Духа, що Дух Божий живе в нас, бо всі, що водяться Духом Божим, є сини Божі; що Цей Самий Дух свідчить духові нашому, що ми діти Божі; що так само і Дух допомагає нам; що Сам Дух заступається за нас невимовними зізханнями; і що Той, що досліджує серця, знає, яка думка Духа.

Отже, уважно подумаймо: Дух Божий живе, водить, свідчить, допомагає, заступається і думає. Добре, коли б єговісти могли сказати, де вони бачили таку силу, щоб вона жила, свідчила, заступалась, а найголовніше, щоб думала? Чи ж не бачимо ми з цього ясно, що єговісти цілком не є дослідниками Святого Писання, а є тільки тими людьми, що фальшують.

іють його? Коли б вони пильно досліджували Святе Писання, вони б дослідили і те, що написано про Святого Духа і бачили б, що всі дії і прояви, які приписуються Духові Святому, аж ніяк не відповідають якій би то небуло силі, а виявляють нам всечінну, всемогутню, премудру, добру і творчу особу, яка, в деяких місцях слова Божого, просто названа Богом.

У 1 Кор. 2: 10-14 читаємо: “А нам Бог відкрив це Своїм Духом, — усе бо досліжує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудrosti, але вивченими від Духа Святого...”

З цих слів також бачимо, що Дух Святий це особа, а не сила. Бо ж як сила могла б досліджувати Божі глибини, знати речі Божі і про них іншим відкривати та їх навчати?

Окрім цього, в цьому тексті маємо свідчення також про людсько-

го духа, що й він, незалежно від тіла, в людині проживає і знає всі глибини і тайни людини. Підкреслюємо це тому, що еговісти не вірять в існування людського духа. Еговісти — це справжні сучасні саддукей, що не вірять в духа (Дії 23: 8-9).

З цього порівняння людського духа з Божим, ясно видно, що Дух Божий є одне з Богом, так як дух людини є одне з людиною. Але так як людський дух може жити незалежно від тіла, бо ж головною істотною частиною людини є дух, а не тіло. Так і Божий Дух, хоча Він є одне з Богом Отцем, бо ж Він “з Бога походить”, те, однак, коли Він приходить до людей, Він діє як самостійна особа. Але з цього ніколи не може виникнути конфлікту поміж Богом Отцем і Богом Духом Святым, бо Дух знає волю Божу, бо Він Сам є правдивий Бог.

Приглянемось ще до таких слів, які записані в 1 Кор. 3: 16-17, де читаємо: “Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храма, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той — то ви”.

Кожен будинок отримує свою назву від того, для чого він призначується. Коли кажемо: "Божий храм", то це тому, що в ньому мав би пробувати Бог. Наведений нами текст каже, однак, що віруючі християни є храмом Божим, але Дух Божий у ньому пробуває. З цього ясно, що Дух Божий і Бог є одне, тому й храм, де перебуває Дух Божий, є храмом Божим, бо Той Дух є Бог.

У 1 Кор. 12: 8-11 читаємо: "Одному бо Духом дається слово мудrosti, а другому слово знання тим же Духом... А все оце чинить один і Той самий Дух, уділяючи кожному осібно, як Він хоче".

Тут знову бачимо, що Дух розпоряджається Божими дарами, як Сам хоче, а це означає, що Він з Богом одне. Але треба конче звернути увагу на це останнє слово "як Він хоче". Це означає, що Дух Святий має своє бажання, свою волю і свій вибір. І ніхто Йому не наказує і навіть не вказує, кому і який дар Він має уділяти. Він це робить, як Сам бажає. Це нам також показує, що Він істота самостійна. Але одночасно він ніколи не помилиться, ніколи не дасть невідповідного дара

невідповідній особі. Значить, Він всевидючий. Ніколи також не буває, щоб Бог Отець був незадоволений з цих дій Духа Святого; значить, хотіння Духа те саме, що й Бога, бо Вони — одне; як написано: “Господь же — то Дух, а де Дух Господній — там воля” (2 Коринт. 3: 17).

В Єфес. 3: 3, 5 читаємс: Бо мені відкриттям об'явилась була таємниця..., яка за інших поколінь не була оголошена людським синам, як відкрилась тепер через Духа Його святым апостолам і пророкам”.

Отже, бачимо, що Дух Святий знає Божі таємниці і їх може своєчасно виявити, кому треба. Він знає і може, бо ж Він всезнаючий і всемогутній.

В Єфес. 4: 30 написано: “І не засмучуйте Духа Божого, Яким ви запечатані у день викупу”.

Засмутити можна тільки живу та розуміючу істоту, а не якийсь вияв тієї особи. Наприклад, можна засмутити людину, а не її силу. Коли б Дух Святий був тільки силою, як твердять єговісти, Його засмутити не можна було б.

В Євр. 10: 15 написано: “Свідкує ж і Дух Святий нам, як говорить.”

Отже, сила сама не могла б ні свідкувати, ні говорити. Такої сили напевно ще ніхто не бачив, щоб вона говорила, бо це може чинити тільки жива, розумна істота.

З усіх, вище наведених текстів зо Слова Божого, ми ясно бачимо, що Дух Святий є особою і то не звичайною. З чинностей тієї особи та з її прав бачимо, що вона може бути тільки Богом. Так воно і є, Дух Святий, то — Бог. Але те саме ми говорили і про Христа. А це і є підставою науки, що Бог об'явився нам в трьох особах.

### III.

#### СВЯТА ТРОЙЦЯ

Думаю, що наведені нами тексти зо Слова Божого, вистачаючо вияснюють як Божество Сина так і Святого Духа. Однак, єговісти мають слухність, коли кажуть, що трудно зрозуміти, як то може бути один Бог в трьох особах, або як може бути з трьох Богів — Один.

І дійсно, зрозуміти людським обмеженим розумом трудно, а однак так є. Бо ж щодо Бога-Отця, то всі віроісповідання визнають

Його за Бога, Сина ж і Духа Святого Біблія признає за Бога, тому й виходить по-людськи, ніби існує три Боги. Але цих троє — одно.

Між іншим, гебрейське слово “Єлогім”, яким на початку Біблії названий Бог, стоїть в множині, цебто визначає “Боги”, що признають навіть і єговісти. Але в своїй книжці “Правда визволить вас”, на ст. 31 вони намагаються пояснити це так: “Слово Єлогім хоч і стоїть в множині, але, коли воно відноситься до Всевишнього і Всемогутнього Бога, то його супроводжують займенник і дієслово в однині”. Цебто, додаємо від себе, в гебрейській мові мало б стояти так: “У початку сотворив Боги (Єлогім) небо та землю”. З цього єговісти роблять висновок, що дієслово в однині означає, що хоча Єлогім — Боги є в множині, то це не означає Богів, а тільки одного Бога, а множина Його імення відноситься до Його многократної вищості і величині.

Але таке пояснення є свавільним і нерозумним. Бо хіба ж можна було їб сказати, що слово “люди” означає не людей, а тільки одну людину, але таку, що багато пере-

вищує інших? Ніколи. Тому й найбільша людина завжди буде тільки як одна особа, а не як кілька осіб. Так і Єлогім — Боги ніяк не може означати тільки одного Бога, а інші Боги, означені множиною Божого імені, то це тільки Божі прикмети. Бо тоді означало б, що бог — вищість Божа і бог велич Божа є такими самими Богами, як і Єгова, є рівні з Ним, маючи з Ним спільне ім'я — Єлогім, цебто Боги. Ясно, що таке припущення неможливе. Бо читуючи 1 Мойсея 1: 26, бачимо, що Той Єлогім каже так: “Сотворімо чоловіка в наш образ і подобу”. Отже, ці слова ясно показують, що Бог з кимсь радився, бо не каже “створю”, а “створімо” і не в “свій образ”, а в “наш образ”. Не могли ж ті Божі дорадники і співтворці бути тільки Божими прикметами. Ні, вони мусіли бути живими та розумними істотами, рівними з Богом, маючи з Ним спільне імення, спільний образ і подобу, і таку саму творчу силу. З ким же радився Бог, хто були ті інші Боги, що разом з Єговою називалися Єлогім?

Вище було сказано, що ніяке створіння не приймало уділу в ство-

ренні як мертвого так і живого світа, крім Бога. Але також було сказано, що Син Божий і Дух Святий також творили світ, а це означає, що вони Боги, рівні з Отцем. І нема жодного сумніву, що то з Ними радився Бог Єгова, кажучи: "Створімо чоловіка в наш образ..." Через це ясно, що творцями всесвіту і людини є Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий, що мають спільну назву Єлогім — Боги і спільний образ та подобу.

Але еговісти в таких випадках люблять твердити, що то неправильний переклад або навіть помилка. Але неправильний переклад може бути один. Ці ж місця, де Боже ім'я означується множиною, в усіх перекладах перекладені однаково, бо так воно є в оригіналі. Таких місць у Святому Писанні є не менше чотирьох. Ось в 1 Мойс. 3: 21 читаємо: "І сказав Господь Бог (Єлогім): Оце і чоловік став як один із Нас..." Далі в 1 Мойс. 11: 7 читаємо: "І сказав Господь... Зійдемо ж униз та й помішаємо їхню мову, щоб не розуміли один одного". Або ще в Іс. 6: 8 написано: "І почув я голос Господній: Кого б Мені послати і хто піде для Нас?"

Таким чином ми навели чотири тексти зо Слова Божого, де Господь Сам про Себе говорить у множині: наш, нас, для нас, сотоврімо, зайдемо, помішаємо. Це ж говорив Єлогім-Боги.

Наведемо також кілька текстів, де Свята Тройця виступає разом. Один з таких текстів записаний в Іс. 48: 16, де Христос Бог про Себе жаже: “Я з початку не потай говорив; Я був там, ще докіль усе сталося; а тепер послав Мене Господь Бог і Дух Його”.

Ясно, що тут йде мова не про звичайного пророка, який не міг бути “ще докіль усе сталося”. Безперечно, що тут мова про Христа. Але вище було сказано, що Христос є правдивий Бог, Найвищий і Всемогутній. І, нараз, Того “Найвищого і Всемогутнього”, посилають Єгова і Дух Його. Тому ясно, що Найвищого могли послати тільки рівні з Ним. І з цього висновок такий, що не тільки Отець, але й Дух Святий є рівний з Богом-Сином. А так як Отцеві й Синові присвоєні титули “Найвищий і Всемогутній”, то ще означає, що всі особи Пресвятої Тройці є рівні.

Єговісти всіма силами намагаються доказати, що Син таки мен-

ший від Отця, а Дух Святий — ще менший від Сина, ніби боячись зневажити Отця. Але Отець ніколи не буде зневажений, якщо діти Його будуть однаково прославляти Святу Тройцю. Сам Спаситель наставав, що Його треба так шанувати як і Отця (Ів. 5: 22-23). А одночасно про Духа Святого сказав, що навіть богозневага Сина проститься, а богозневага Духа Святого не проститься (Мат. 12: 31-32). То як же в світлі цих слів, можна зневажити Святого Духа, якщо Він не є божеською особою.

У Матв. 3: 16-17 описується, як Христос прийняв святе хрещення. “І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускавсь, як голубка, і сходив на Нього. І ось голос почувся з неба: “Це Син Мій улюблений, що Його Я вподобав”.

У цій події віруючі бачуть фізичне об'явлення Св. Тройці; бо Бог-Отець дав почути Свій голос, Бог-Син з'явився в людському тілі, а Бог-Дух Святий з'явився в тілесному виді голубки.

Але єговісти намагаються і цей факт перекрутити, доказуючи, що Син Божий є лише людиною, а Дух Святий є лише силою, дійс-

Таким чином ми навели чотири тексти зо Слова Божого, де Господь Сам про Себє говорить у множині: наш, нас, для нас, сотоврімо, зійдемо, помішаємо. Це ж говорив Єлогім-Боги.

Наведемо також кілька текстів, де Свята Тройця виступає разом. Один з таких текстів записаний в Іс. 48: 16, де Христос Бог про Себе жаже: “Я з початку не потай говорив; Я був там, ще докіль усе сталося; а тепер послав Мене Господь Бог і Дух Його”.

Ясно, що тут йде мова не про звичайного пророка, який не міг бути “ще докіль усе сталося”. Безперечно, що тут мова про Христа. Але вище було сказано, що Христос є правдивий Бог, Найвищий і Всемогутній. І, нараз, Того “Найвищого і Всемогутнього”, посилають Єгова і Дух Його. Тому ясно, що Найвищого могли послати тільки рівні з Ним. І з цього висновок такий, що не тільки Отець, але й Дух Святий є рівний з Богом-Сином. А так як Отцеві й Синові присвоєні титули “Найвищий і Всемогутній”, то ще означає, що всі особи Пресвятої Тройці є рівні.

Єговісти всіма силами намагаються доказати, що Син таки мен-

ренні як мертвого так і живого світа, крім Бога. Але також було сказано, що Син Божий і Дух Святий також творили світ, а це означає, що вони Боги, рівні з Отцем. І нема жодного сумніву, що то з Ними радився Бог Єгова, кажучи: "Створімо чоловіка в наш образ..." Чрез це ясно, що творцями всесвіту і людини є Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий, що мають спільну назву Єлогім — Боги і спільний образ та подобу.

Але єговісти в таких випадках люблять твердити, що то неправильний переклад або навіть помилка. Але неправильний переклад може бути один. Ці ж місця, де Боже ім'я означується множиною, в усіх перекладах перекладені однаково, бо так воно є в оригіналі. Таких місць у Святому Писанні є не менше чотирьох. Ось в 1 Мойс. 3: 21 читаємо: "І сказав Господь Бог (Єлогім): Оце і чоловік став як один із Нас..." Далі в 1 Мойс. 11: 7 читаємо: "І сказав Господь... Зійдемо ж униз та й помішаємо їхню мову, щоб не розуміли один одного". Або ще в Іс. 6: 8 написано: "І почув я голос Господній: Кого б Мені послати і хто піде для Нас?"

ним же Богом є тільки Той, що заговорив з неба. Але на підставі багатьох місць зо Слова Божого вище було сказано, що як Син Божий так і Дух Святий є Богом, тому під час хрещення Сина Божого в'явилась людству Пресвята Трійця.

Є також написано в Матвія 28: 19, як Спаситель навчав, що ті, які увірують, мають бути охрищені в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Уявім собі, що сталося би з цими словами, коли б так повірити єговістам, що Син є тільки людина, а Дух є тільки сила і коли б ці єговістські означення поставити в тексті замість Божих означень, тоді вийшло б так: "Христітъ у ім'я Отця, і людини, і сили". Який був би сенс у цих словах? І чи є це можливе, щоб людина, хоч би й найсвятіша, а з нею ще й сила були піднесені до рівня Бога? Ніколи, бо Сам Бог сказав, що Він з ніким славою Своєю не поділиться (Іс. 42: 8). Коли ж, однак, Єгова охоче ділиться славою Своєю з Сином і Святым Духом, і ставить їх поруч Себе, то це означає, що вони одне з Ним.

Отже, коли б цей вірш був єдиний в Біблії, то він був би виста-

чаючим доказом для науки, що Бог є в трьох особах. А тимчасом ми бачили з багатьох місць Слова Божого, що Христос є Бог, а також Дух Святий є Бог. Але три окремих і незалежних від себе Боги бути не може. Через це ѹ ясно, що Бог один, але Він об'явився людству в трьох особах. Це Божа тайна, яку важко злагнути нашим обмеженим розумом. Це вже ділянка віри, а не розуму.

Апостоли поздоровляли віруючих іменем Св. Тройці. Ось як бренить такий привіт з 2 Кор. 13: 13: "Ласка Господа Ісуса Христа й любов Бога та спільність Духа Свяного нехай буде зо всіма вами".

Без сумніву, кожен, що буде читати й ці слова без єговітського упередження, ніяк не зрозуміє їх інакше, як тільки так, що тут іде мова про Святу Тройцю. Маємо тут любов Отця, ласку Сина і спільність Духа. Всі три особи виступають окремо, а однак відчувається поміж ними абсолютна єдність; бо ж ласка і спільність випливають з любови, і неможливі вони без неї. В своїй істоті вони одне і випливають з одного джерела.

Візьмім ще Об'явлення 1: 4-5, де читаємо такі слова: "Ласка вам і

спокій від Того, що Він є, що Він був, і що має прийти".

Читаючи ці слова, кожен зрозуміє, що тут мова про Ісуса Христа; бо ж то Він є, Він був, а особливо, Він має прийти; ніхто інший, а тільки Він, Христос має прийти. А тим часом, коли читаемо 5 вірш, то, нараз, зустрічаємо такі слова: "та від Ісуса Христа". Виходить, що Той, про Якого мова в попередньому вірші, Той, що "має прийти", не є Христос, а Бог Отець. Але як же тоді зрозуміти той факт, що вся Біблія навчає, що має прийти таки Христос? І це місце треба розуміти так, що Отець і Син є одне, і що робить Син є абсолютно те саме, що робить і Отець. Вони діють, як одна нероздільна особа. А тому, коли прийде Христос, то прийде і Отець. Таким чином бачимо, що й тут спільно й нероздільно виступають Отець і Син. Але єговісти можуть сказати: "А де ж Дух? Чому тут тільки Отець і Син?"

Але тут є також і Дух Святий. У вірші 4-му, там, де передається привіт церквам від Того, що має прийти, є й такі слова: і "від семи духів, що перед престолом Його".

Ясно, що ці Духи не є анголами, що передавали привіт церквам

разом з Отцем і Сином. Число сім в Об'явленні має символічне значення і визначає повноту. Тому під цими семи Духами належить нам розуміти повноту Святого Духа. Про це ми бачимо далі, читаючи інші місця з Об'явлення. Ось в 3: 1 читаемо: "Оце каже Той, що має сім Божих Духів". А коли читаемо Об. 5: 6, то бачимо, що тих сім Духів так нероздільно злучені з Христом, як в ділі другого приходу Син нероздільно злучений з Отцем. "І я глянув, і ось серед престола й чотирьох тварин і серед старших стойть Ягня, як заколене, іщо має сім рогів і сім очей, а це — сім Божих Духів, посланих на всю землю".

Ягня Боже, це — Христос, а сім очей треба розуміти символічно, це — сім Духів. Отже, як очі є нероздільною частиною всякої живої істоти, так Дух Святий є нероздільний з Сином, а Син, в Свою чергу, є нероздільний з Отцем.

Ми свідомі того, що єговісти будуть сміятися з такого пояснення. Але для нас це зовсім ясно, що сім очей Ягняті, це сім Духів, посланих на всю землю.

Таким чином Іван, передаючи привіт церквам від Того, що Він є,

що Він був і що має прийти, і від семи Духів та від Ісуса Христа, показав нам знов таки Святу Тройцю в повному її складі.

Також в Діях 10: 38 читаємо, що Бог намастив Ісуса Духом Святым. Тут також всі три Божі істоти виступають разом.

Ще читаємо в 1 Петра 1: 2 такі слова: “З передбачення Бога Отця, посвяченням Духа, на покору й окропленням кров'ю Ісуса Христа”.

Спостерегливий єговіст міг би зауважити, що тут тільки при слові “Отець” ужите слово “Бог”, а при іменах Сина і Духа Святого, нема цього слова “Бог”, а це мало б означати, що вони нижчі від Єгови.

Але це не так. Уже було сказано, що означення “Бог”, стоїть там, де треба, і при іменах Сина і Духа, але там, де виступає вся Тройця разом, там не треба тих означенень при кожному імені. Бо ж Св. Тройця це не три окремих Боги, а це Один Бог, Який, однак, об'явився людству в трьох особах і діє так, ніби три особи. І хоча діяльність цих трьох Осіб є ніби відмінна, в цілості вона змагає до одного. Так і в цьому тексті Бог Отець передбачив, Син, окроп-

ленням крові, очистив, а Дух Святий освятив, і все це для того, щоб грішника спасти і вчинити його гідним Царства Божого.

На закінчення ще варто взяти текст з 1 Ів. 5: 7: “Бо троє свідкують на небі: Отець, Слово й Святий Дух, і ці троє — одно”.

Тут також цілком ясно підкреслена триособовість Бога. Кожна Особа тут названа окремо, а проте підкреслено, що ці троє — одно.

Цей вірш дуже невигідний для єговістів. Не маючи змоги його перекрутити, вони його просто промовчують. На своє оправдання вони кажуть, що його напевно апостол Іван не написав, але лізніш, при переписуванні хтось його вставив.

Але з усього вищесказаного бачимо, що цей вірш не є суперечним з усім змістом Святого Писання. Бо ще раз мусимо пригадати собі, про що вже була мова, що Син Божий є правдивим Богом і Дух Святий є правдивим Богом. Ми бачили багато текстів, де всі три особи Божества виступали разом. А цей останній текст ясно свідчить про трьох в одному, цебто про триєдиного Бога. “Троє свідкують на небі: Отець (Єгова),

Слово (Син, Ів. 1: 1, 14) ѹ Святий Дух, і ці троє — одно”.

Цікаво також зауважити, що, звичайно, Свята Тройця виступає в такому порядку: Отець, Син і Дух Святий. Але буває й інший порядок. Наприклад, в Матв. 3: 16-17 бачимо насамперед Сина, Духа Святого і Отця. В 2 Кор. 13: 13 виступають Син, Отець і Дух Святий. Але вже в Об'явленні 1: 4-5 бачимо Отця, Духа Святого і Сина. В цьому самому порядку стоять особи Божества і в 1 Петра 1: 2.

Отже, Отець буває на початку, і на кінці, те саме буває і з Сином, лише Дух Святий завжди стоїть на другому й третьому місці. Це пеміщення Божественних осіб свідчить про рівність поміж ними. А факт, що ніде немає на першому місці Духа Святого, свідчить тільки про те, що Дух Святий є автором слова Божого, тому цей факт свідчить про Божественну скромність Пресвятого Автора.

Варто також звернути увагу, що не тільки вияв Божества є потрійний, але й в природі ми зустрічамо багато творива Божого, що проявляється в трьох видах. Напр., вода є рідиною, але вода є також у вигляді леду чи снігу, в формі

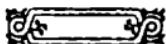
пари чи хмар. І всім відомо, що сніг і лід це вода. Це саме з огнем: він видає з себе і світло і тепло; отже, огонь, світло і тепло, все з одного. Рослини також потрійні: коріння, галуззя й овочі. Але все це разом становить одне дерево. Навіть у квітці є форма, запах і кольор. Простір також має три означення: довжина, ширина та висота. І час проявляється в трьох фазах: минуле, теперішнє і майбутнє. Навіть людина, згідно науки ап. Павла, складається з трьох частин: духа, душі і тіла (1 Сол. 5: 23), але разом це — одна людина.

Таких прикладів можна було б навести дуже багато, але навіщо вони, коли Слово Боже дає нам найкращі докази. Бог Отець є невимовна любов, Бог Син є невимовна мудрість і Бог Дух Святий є невимовна святість. Усі ці троє — то один Бог. Особливо в творенні всесвіту Любов, Мудрість і Святість проявили Себе.

На підставі наведених вище текстів бачимо заблудження єговістів, які намагаються своїм обмеженим розумом обмежити Бога і від предвічної Любові відділити Мудрість і Святість.

Свого часу вони понесуть заслужену кару за те, що відіймають від Слова Божого те, що їм невигідне і додають те, що їм потрібне та фальшують все інше.

Але діти Божі повинні і вірити, як діти, просто і щиро. А Господь щораз більше буде відкривати нам Свої вічні правди.



**Цю книжку можна виписувати по адресі:**

**DORONA PRAWDY  
P.O. Box 3, Station D.  
Toronto, Ont., Canada  
M6P 3J5**

